

Frančiškovo prijateljstvo

3
2016

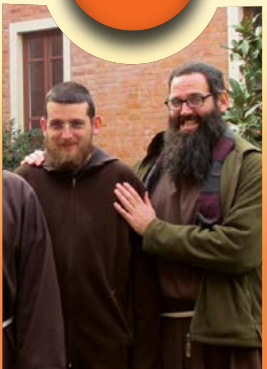
6

15

20

36

Učenje

UVODNIK.....	3	OB LETU USMILJENJA.....	21
Pojdite in učite		Odpustki	
BOŽJA BESEDA.....	4	MOZAIK.....	23
OB IZVIRU.....	5	MOLITVENA NAVEZA.....	30
Uči me svojih zakonov		... Najin sin bo imel v tem mesecu veliko izpitov	
OB SVETEM PISMU.....	6	BRAT KAPUCIN.....	35
»Učitelj, za teboj bom hodil, kamor koli pojdeš.«		Adventna molitev – v duhovno pesem – pa ne za sprostitvev	
TEMA: UČENJE.....	8	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	36
Učenje		Naučiti se živeti pomeni naučiti se ljubiti	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	11	KNJIGA.....	38
Daj mi razumnost in spoznanje		Pogumni	
FO IN FRAMA.....	12	NOVI SVETNIKI.....	39
Srečanja skupin FRAMA		Mati Terezija	
ZNAMENJE ČASA.....	12	IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	40
Stric Google in ljubi Bog		FILM.....	41
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	13	Šefica	
Enajst mož odmaknjenih v divjino		OBVESTILA.....	41
INTERVJU: BR. LUKA IN BR. MIRO.....	15	ALI VEŠ.....	42
Tukaj sem, Gospod		UJETO V OBJEKTIV.....	43
PRVA POMOČ.....	19		
Kam po znanje animiranja?			
POKLICAL SI ME.....	20		
Odločitev			

Pojdite in učite

»Štirje bratje so začeli živeti. Ni jih skrbel urnik, še manj statut. Kljub Petrovi intelektualni ravni in Bernardovim organizacijskim sposobnostim je Frančišek skupini vtisnil svoj osebni pečat. Življenje je v dnevih in tednih spontano klilo. Veliko ur so posvečali Gospodu, vsak v svoji kolibi.

Včasih so se odpravili globoko v gozd. Frančišek je pogosto preživel vso noč v molitvi, tako kot njegov učitelj. Čez dan so nekateri delali s kmeti. Vedno so se vračali k svetišču z vrečkami lešnikov, oljk, jabolk ali grozdja, glede na obdobje.

Eden od bratov je šel v bivališče gobavcev pomagat bolnim, drugi se je povzpel v mesto spodbujat ljudstvo k miru in ljubezni, ob vrnitvi pa je od vrat do vrat prosil za kaj hrane.

Frančišek je vsakomur govoril o Jezusovi naravnosti, in to je počel z veliko ljubezni. Potem je vsakega posebej pozdravil z ljubečim objemom in blagoslovom, ki je bil tako prisrčen, da so se bratje čutili sposobne iti do konca zemlje. Biti poslan je zanje pomenilo biti ljubljen.« (Naš Brat Frančišek, 110)

So poslani in ljubljeni tudi učenci, ki jih v šoli pričakajo varnostniki? Zakaj je do tega, da so potrebni, sploh moralo priti? Ali smo iz učenja, ki se dogaja v šoli, naredili nekaj povsem drugega, kar nima več stika s tem, kar bi moralo zares biti? Ali je veljaven stavek, ki smo ga velikokrat slišali: kar znaš, to veljaš? Kje pa so vsi tisti, ki so slabotni, drugačni v svoji duševni ali telesni hibi? Nič ne veljajo, ker se ne morejo učiti in naučiti kopice podatkov, ki jih moramo v svoje možgane strpati »zdravi«?

Naš pravi učitelj je Jezus. Izbral si je učence, ne glede na pridobljeno izobrazbo,

naslove, ugled ... Tiste, ki so bili šibki. Učil jih je tako, da jih je povabil: »Pridi, in hodi za menoj«. Ne potrebuješ zvezkov in prevoza do šole, ampak samo voljo in pogum. Pridi! Vse ostalo naj te ne skrbi.

Tudi danes bi morali zaupati in spoštovati tistega, ki nas uči. Da bi nas le znal učiti za vse življenje in da bi zaradi pridobljenega znanja v našem življenju bilo več ljubezni in dobrote.

Frančiškovi bratje so spoznali, kaj jih uči Frančišek in kdo je njegov učitelj. Zato so v srcu sprejeli njegove besede: »Pojdite po poteh vetra in razsejte evangelij po gorah in po ravninah«.

Smo na to pripravljeni tudi mi? Smo se tega naučili? Najbrž kljub letom in letom sedenja v klopih ne. Vendar želimo in moramo zaupati Učitelju, ki nas pošilja, saj imamo vsi kršeni poslanstvo, da smo učitelji.

br. Vlado Kolenko

⁹ Kako lahko ohrani mladenič svojo pot čisto?

Če bo izpolnjeval tvojo besedo.

¹⁰ Z vsem svojim srcem te iščem, ne daj, da zablodim od tvojih zapovedi.

¹¹ Tvoj izrek hranim v svojem srcu, da ne bi grešil zoper tebe.

¹² Slavljén si, o GOSPOD; úči me svojih zakonov.

¹³ S svojimi ustnicami oznanjam vse sodbe tvojih ust.

¹⁴ Nad potjo tvojih pričevanj imam veselje kakor nad vsem bogastvom.

¹⁵ O tvojih ukazih hočem premišljati in gledati na tvoja pota.

¹⁶ Ob tvojih zakonih se bom naslajal, tvojih besed ne pozabljam.

Ps 119,9-16

Uči me svojih zakonov

Verjetno se spomniš vsaj enega izmed učiteljev iz osnovne ali srednje šole in srčno upam, da to ni samo tisti, ki ti je povzročil največ preglavic. V tem trenutku si poskusi priklicati v spomin tistega izmed učiteljev, ki je zapustil v tvojem srcu najglobljo sled ... Zahvali se Gospodu zanj/o in za vse dobro, ki si ga prejel/a po njem oz. njej. Najverjetneje si te osebe nisi zapomnil/a predvsem zaradi vsebine, znanja, ki ti ga je podajala. Mislim, da so nas veliko bolj prepričali učitelji, ki so imeli pravi odnos do nas: so nas imeli radi, so nas spodbujali in spoštovali. Ljubeč odnos je zagotovo tisti, ki odpira srce, ko pa je le to odprto, so tudi možgani veliko bolj dojemljivi za sprejemanje informacij, volja pa postane voljna usmerjati korake v pravo smer.

Saj poznaš rek, da se ne učimo za šolo, marveč za življenje. Ker pa je življenje zelo dragoceno – je dar, ki smo ga prejeli, in naloga, ki jo moramo izpolniti - in ga zato nikakor ne smemo živeti v prazno, je potrebno skrbno izbirati tudi učitelje, ki nas bodo usposobili zanj. Veliko različnih učiteljev je oblikovalo našo pot: starši, stari starši, vzgojitelji v vrtcih in učitelji v šolah, kateheti in katehistinje, trenerji po klubih, zborovodje in dirigenti, ...

Pa vendar je tu še nekdo, ki je učitelj življenja »par excellence«, saj je tudi njegov avtor.

Ja, tudi Bog je učitelj.

Njegovo učiteljsko vlogo ti bom skušal približati ob odlomku iz psalma 119, ki je daleč najdaljši psalm v Svetem pismu. Sestavlja ga kar 176 vrstic. Ni pa to samo najdaljši psalm, ampak tudi umetniško najbolj dodelana molitev vsega psalterija. Avtor ga je sestavil tako, da se 22 črk hebrejske abecede zvrsti v sklopih po osem zaporednih vrstic, ki se vse začenjajo z isto črko abecede. Sam sem tokrat izbral drugo kitico psalma pod črko »bet«.

Psalmist to kitico začjenja v slogu šolske modrosti, in sicer z vprašanjem, kako človek prav potuje skozi življenje. To je najpomembnejše vprašanje: kako živeti, da bom ugajal Bogu in bom v odnosih z drugimi spolnil njegovo voljo!

Z vidika tokratne teme (učenje) pa je zanimiva predvsem dvanajsta vrstica, kjer avtor psalma prosi Gospoda: » ...uči me svojih zakonov.« Ta besedna zveza, ta prošnja se v psalmu 119 ponovi kar desetkrat. Kot da bi jo psalmist želel vtisniti v spomin in srce bralca oz. molivca.

Pustiva, da naju ta prošnja » ... uči me svojih zakonov« osvoji in popelje v skrivnostno učilnico življenja. Temeljni zakon, iz katerega izhajajo vsi ostali predpisi Božje postave, je neizpodbitno zakon ljubezni. Iz ljubezni je Bog vse ustvaril in z ljubeznijo vodi in priteguje k sebi vse stvarstvo. Je pa Gospod v stvarstvo in še posebej v človeško srce zapisal zakone, ki jih je potrebno spolnjevati, če hočemo živeti ljubezen. To notranjo povezavo med ljubeznijo in spolnjevanjem zapovedi je jasno izrekel tudi Jezus: »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi ...« (Jn 14,15). Ti zakoni nam torej niso vsiljeni od zunaj, ampak so zapisani v našo naravo, naravo ljubljenih in ljubečih bitij: »Kajti ta zapoved, ki ti jo danes

dajem, zate ni pretežka in ni oddaljena. Ni na nebu, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas povzpел v nebesa, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?« Tudi ni onkraj morja, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas odpravil čez morje, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?« Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ« (5 Mz 30,11-14).

Bog je torej naš učitelj!

Uči nas predvsem s tem, kar je on sam. S tem, da nas ljubi in stopa z nami v odnos nas uči, kako ljubiti. Njegov učni program pa je sestavljen iz mnogih manjših lekcij, v katerih se učimo spolnjevati njegove zapovedi. Saj Pismo lepo pravi: »Da ljubimo Božje otroke, pa spoznamo po tem, če ljubimo Boga in izpolnjujemo njegove zapovedi. To je Božja ljubezen, da se držimo njegovih zapovedi. In njegove zapovedi niso težke, kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera. Kdo premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin?« (1 Jn 5,2-5).

MOLITEV

Bog vse modrosti, v tem svetu, ki je poln informacij, a mu manjka prave modrosti, nas naredi učljive. Pomagaj nam, da se bomo naučili ljubiti modrost, ki jo ti daješ v svoji sveti Besedi. Amen.

br. Jaroslav Knežević

»Učitelj, za teboj bom hodil, kamor koli pojdeš.« (Mt 8,19)

Zakorakali smo v novo šolsko in veroučno leto. Ob tem koraku smo vznemirjeni otroci, starši in učitelji. Sploh za prvi razred je to en tako velik korak kot sestop na Luno. Vse to vznemirjenje spremljajo dobre želje. Predvsem želje po novih znanjih in védenjih. Želja je, da bi se otroci radi učili, da jim ne bi bilo odveč in mučno. Čeprav kdaj pa kdaj mimo tega ne gre. Na trenutke je učenje naporno in mukotrpno, kdaj se zdi, da se nam glava kar sama polni in da se vse iskri od spoznanj. Veliko pa je gotovo odvisno tudi od tistega, ki poučuje.

Včasih tako potihoma, včasih pa tudi na glas razmišljam o tem, koliko želje po znanju sploh zmoremo zbuditi v otrocih – jo sploh vzbujamo ali jo bolj ubijamo. O nečem sem prepričana: otrok je po naravi radoveden in če učitelj zmore to radovednost vzdrževati, je

naloga opravljena. Mnenja pa sem, da učitelj to zmore, če je resnično z dušo in srcem pri stvari – kar konec koncev velja v življenju za vse najpomembnejše stvari.

Kot katehetinja poskušam to početi, pa včasih ne gre, ne zmorem, mi je težko, ker imam glavo polno drugih skrbi. Imam pa čudovit zgled in ga imam vedno pri roki. Če mene kdo vpraša, ga ni boljšega učitelja od Jezusa. Ja, ja, saj vem, da je tudi Bog in ne samo človek. Pa ravno zato je najboljši zgled. Sledite logiki!

Zakaj to trdim? Prvič: kar je »učil« (dajem v narekovaje, ker je njegovo poučevanje več kot le to, je življenje), je sto odstotno verjel. Se pravi, bil je z dušo in telesom pri stvari: svoje življenje je dal za to, kar je poskušal dati vsem nam. Drugič: vedno je živel tako, kot je učil. Torej, učil je z zgledom. O tem ne bom niti zgubljal besed, saj piše vse v evangelijih. Tretjič: človeka je pogledal v dno duše in ga prav tam, v temelju, pretresel – bil je trden v svojih zahtevah, brez popuščanja. Spomnimo se bogatega mladeniča, od katerega je zahteval, naj pusti vse in hodi za njim. Četrtrič: imel je ogromno srce, napolnjeno z neskončno ljubeznijo do vsakega posameznika. Zanj ni bilo ne bogatega ne revnega, ne učenega ne preprostega – zanj je bil le človek, ki je premo-

gel vsaj potencial ljubezni do Boga – na tem zaupanju je gradil, saj je odpuščal tudi velikim grešnikom (cestinar, prešuštnica ...). Petič: v učencih je spodbujal samozavest, da jim je dajal samostojne naloge. Tako kot takrat, ko jih je poslal v misijone. In šestič: ni bil nad njimi, ampak z njimi. Pri zadnji večerji so bili zbrani kot prijatelji in ne kot učenci in učitelj. To pomeni, da jim je zaupal lastno dobrobit.

Težko dosegljiv ideal? Ne. Menim, da ne. Tudi Jezus se je kdaj razjezil in bil razočaran nad topoumnostjo svojih učencev – bil je tudi človek in ne samo Bog. Imel je slab dan, ko ga niso in niso razumeli, kaj jim hoče dopovedati: on je govoril o ljubezni, oni so razmišljali o denarju, on je govoril o Božjem kraljestvu, oni so se videli kot ministri. In vendar je dal življenje za vse. In oni, njegovi učenci, so to prav razumeli – da je Bog Ljubezen.

Torej – kako lahko postanem dobra učiteljica, da bom zmogla in znala spodbuditi v mojih učencih željo po znanju, željo po védenju, kaj je prav in kaj narobe? Preprost odgovor: da jih bom ljubila vsaj približno toliko, kot jih ljubi Bog. Da bom vsako uro, ko bomo skupaj, dala košček svojega življenja zanje. Prej ali slej bodo to prav razumeli – da je Bog Ljubezen.

Lea Bric

učili preko igre in raziskovanja. Pridobiti so morali znanje o posameznih rastlinah, živalih, pokrajini in orodjih, če so želeli preživeti. Antropologi menijo, da ljudje-lovci niso ločili med igro in lovom. Znanje se je v glavnem prenašalo ustno, pisave še ni bilo, najdemo pa že stenske risbe (za Altamiro najbrž le redki niste slišali).

S pojavom kmetijstva (okrog 10 000 let nazaj) in kasneje industrije pa so otroci postali delovna sila, pri čemer sta igra in raziskovanje postali nepotrebni, če ne celo nezaželeni. Kmetijstvo je omogočilo pridelavo presežka hrane, zaradi česar so v družinah lahko imeli več otrok, bivali so lahko na istem kraju in skrbeli za svojo lastnino. S tem pa so se pojavila kmečka opravila – setev, žetev, skrb za črede, ... ki so jih lahko opravljali tudi otroci. Ti so morali v glavnem naučiti poslušnosti in pokorščine starejšim, še posebej lastnikom posestev. Svojevoljnost je bila lahko kaznovana tudi s smrtjo, saj ni bilo omejitve pri telesnih kaznih.

Hkrati je to čas tudi razvoja pisav. Kot prvo pisavo znanstveniki navajajo egipčanske hierogliffe, ki so se pojavili okrog 3500 let pr. Kr. Poznamo pa še feničanski sistem črk (iz katere se je razvila hebrejščina in arabščina), etruščansko abecedo (ki je bila osnova za grško abecedo in kasneje za cirilico), kitajske pismenke, pisavo Majev, tibetansko pisavo ... Skoraj do konca srednjega veka je bila umetnost pisanja (in s tem šolanja na sploh) pridržana le določenemu sloju ljudi – ponavadi je šlo za družine vladarjev, dvornih uradnikov, zdravnikov in duhovnikov. Tudi v primerih, ko je bilo pisanje in branje namenjeno vsem (npr. na področju Mezopotamije so imeli v babilonskih časih v vsakem mestu ali templju javno knjižnico – znana je najstarejša še delno ohranjena sistematizirana knjižnica v Ninivah, nastala okrog leta 650 pr.Kr.), je bila

cena šolanja tako visoka, da si ga mnogi niso mogli privoščiti.

V srednjem veku so bili centri izobraževanja samostani, ki so ohranjali latinščino in znanje pisanja. Pred ustanovitvijo posameznih univerz so mnoge bile samostanske šole, katerih začetke lahko spremljamo do 6. st. po Kr. Prve univerze so bile ustanovljene v Italiji, Franciji in Angliji v 11. in 12. st., kjer so poučevali umetnost, pravo, medicino in teologijo.

V srednjem veku je kot dežela svetnikov in učenjakov postala znana Irska. Kasneje pa se je v času karolinške renesanse izkazala Francija (v njihovih šolah so prepisi mnogih klasičnih latinskih del). S pomočjo karolinške minuskule se je po Evropi razširil enoten način pisave.

Tretji lateranski cerkveni zbor je leta 1179 pooblastil duhovnike, da lahko poučujejo, s čimer se je po samostanih razširilo sholastično gibanje. S tem (in kasneje z vzpostavitvijo univerz) se je zvišala pismenost, kljub temu pa so vitraži, poslikave, skulpture ostali glavni momenti izobraževanja, kjer so se ljudje učili bibličnih vsebin iz življenj svetnikov.

S pojavom industrije so podjetniki tako kot prej fevdalci potrebovali delovno silo in so otroke brez pomišljanja izkoriščali. Le-to je bilo ustavljeno šele v 19. stoletju. Tako so leta 1883 z zakonom prepovedali tekstilnim tovarnam zaposlovanje otrok mlajših od devet let in omejili delo na tedenskih 48 (otroci

stari 10 – 12 let) oz. 69 ur (13 – 17 let). Več sto let je tako učenje otrok bilo usmerjeno na proizvodnjo dobrih delavcev. Ko je postala industrija bolj mehanska in je izginila potreba po otroškem delu (vsaj v nekaterih delih sveta), je začela prodirati ideja, da je otroštvo čas za učenje in pojavile so se prve splošne šole za otroke. Pri hitrejšem razvoju je imela pomemben delež protestantska miselnost, saj je Martin Luther poudarjal, da je za odrešenje pomembno osebno branje Svetega pisma – za kar je bilo potrebno znanje pisanja in branja. Proti koncu 17. stoletja so v Nemčiji že imeli zakon, ki je zapovedoval obvezno šolanje. Podjetniki so v šolanju videli način, kako dobiti boljše delavce. Glavna znanja zanje so bila natančnost, sprejemanje navodil, toleranca do dolgega delovnika in minimalno znanje branja in pisanja. Narodni buditelji so od šol pričakovali oblikovanje zavzetih državljanov in bodočih vojakov. V to zmešnjava zahtev pa so se vpletli še reformatorji, ki so se trudili, da bi zavarovali otroke in jih vzgojili v pokončne odrasle, tako je v šolski program prišla matematika in latinščina.

S pojavom šol za otroke se je oblikovalo mnenje, da je učenje otroško delo, zato so se pri njem uporabljale enake metode kot v proizvodnji pri čemer je bila igra v glavnem prepovedana. Mnenje je do danes ostalo ena-

Učenje

Danes je čudovit dan, da se naučiš nekaj novega.

Da je vse življenje učenje, smo najbrž že pogosto slišali in se na bolj ali manj boleče načine naučili, da to res drži. Učenje je namreč spreminjanje znanja in vedenja na podlagi izkušenj z bolj ali manj trajnim učinkom. Ne gre torej samo za kopičenje znanja in podatkov, ampak za proces, v katerem (pre)oblikujemo svoje zaznavanje, mnenje, čustva, odzive, vedenje. Sposobnost učenja imamo ljudje, živali in do določene mere rastline ter celo stroji. Če smo živi, nam torej ne preostane drugega, kot da se učimo. Tokrat, skladno z rdečo nitjo revije, se pozabavajmo s samim učenjem.

Učenje skozi zgodovino

Pri ljudeh je učenje del vzgoje, osebne rasti, šolanja. Danes učenje v glavnem povezuje z otroki in šolo, čeprav je pojav šolstva kot ga poznamo danes prisoten šele zadnjih 100, 200, ponekod šele 50 let in je zamenjal posebna usposabljanja za duhovnike, uradnike in raziskovalce.

V začetku človeštva, ko so ljudje bili v glavnem lovci, so se več tisoč let otroci sami

ko, so se pa drastično spremenile metode in načini poučevanje, ter seveda učna vsebina.

In pri nas? S pokristjanjevanjem Slovencev so se tudi na naših tleh začele oblike učenja - v glavnem je šlo za versko vzgojne vsebine (npr. Brižinski spomeniki) ter za poučevanje duhovnikov. Z reformami Marije Terezije in Jožefa II. je na šolsko področje prvič bolj resno posegla država – leta 1774 je osnovna šola postala obvezna za vse otroke.

Leta 1919 smo v Ljubljani dobili prvo slovensko univerzo in leta 1958 enotno osemletko, ki se je na prelomu tisočletja preoblikovala v devetletko, ki jo imamo v šolah sedaj.

Kako se učiti danes?

Učenje nas torej spremlja skozi vso zgodovino, drži pa, da je vsebina znanja (faktofskega) v sedanjem času precej večja kot je bila pred 100, 200, 1000 leti. Hkrati pa je dobro vedeti, da obstajajo različne vrste inteligence (učni stili – matematična, jezikovna, glasbena, gibalna, medosebna, prostorska, avtorefleksivna) in da imamo sodobni ljudje pri osvajanju nekaterih vsebin precej več težav kot so jih imeli naši predhodniki.

Celoten učni proces seveda ni odvisen samo od učenca, sem spada še učitelj, pa učne metode in vsebina, je pa res, da lahko med temi dejavniki na sebe najbolj vplivamo. Tule je še nekaj nasvetov za uspešno učenje:

1. Ugotovi, kakšen je tvoj stil učenja; osnova so učenje z opazovanjem, z delom in s poslušanjem; poskušaj se spomniti, na kakšen način si zapomniš največ stvari ali pa svoj način ugotovi s pomočjo testov, ki jih najdeš tudi na internetu.

2. Aktivno sodeluj pri učenju – delaj si zapiske, osredotoči se na poskuse, snemaj predavanja in kasneje naredi povzetke – več stvari ti ostane v spominu, če za pomnjenje uporabljaš vrst medijev (npr. poslušanje in pisanje ...).

3. Znebi se motenj med učenjem (glasba, mobilni telefon, TV ...) – poišči si raje udoben prostor, kjer ne motiš sosedov in se osredotoči na snov.

4. Vzpostavi dober odnos z učiteljem – prijetno vzdušje v razredu pripomore k večji uspešnosti.

5. Postavi si majhne cilje (razumeti posamezno snov, odgovoriti na vprašanja ob koncu, napisati esej) in se nagradi, ko ti jih uspe doseči.

6. Najdi načine za motivacijo – najdi v snovi nekaj, kar te zanima in si poišči človeka, ki se bo učil s teboj. Tudi zdrava prehrana, dovolj spanca, šport lahko naredijo veliko na področju motivacije in zbranosti za učenje.

7. Delaj povzetke – po snovi poskušaj povzeti glavne točke vsebine in novo snov poveži s stvarmi, ki si jih že prej poznal.

8. Prosi za pomoč v primerih, ko je snov zate pretežka.

Fani Pečar

Daj mi razumnost in spoznanje

Uči se, da ti bo v življenju bolje, kot je bilo nam, so nas spodbujali naši starši. Današnji starši tega ne govorijo več. Ne upam si ugibati, s čim danes motivirajo otroke za učenje.

O tem, kako zelo prav pride znanje, sem se že nešteto krat prepričala in enako mnogokrat mi je bilo žal za skoraj vsako učno uro v mladosti, od katere ni bilo koristi.

Povedala vam bom svoj primer, iz katerega izhaja, kako pomembno je učiti se - tudi piflati!

Moj pokojni mož je bil neverjeten optimist, skoraj fantast v nenehni želji po izboljšanju kvalitete življenja naše številne družine. Podajal se je v, skoraj bi lahko rekli, avanture, za katere niti najmanj ni bilo pričakovati srečnega razpleta. Na primer: zaradi sinove astme se je podal peš na otok, hodil od vasi do vasi in iskal primerno hiško za nas. In jo našel. Ko je pred leti odkril angleškega pisatelja C. S. Lewisa, avtorja Zgodb iz Narnije, je kmalu začutil njihovo močno sporočilo in jih je začel na vrat na nos prevajati, z veliko ljubeznijo, a z malo premalo znanja in izkušenj. Prevedel jih je, a so prevodi doživeli različne usode. Ko je to končal, se je lotil prevajanja Vesoljske trilogije, Lewisovega dela znanstveno fantastičnega žanra, a z močno krščansko etično noto. Ker je ni zmožgel izpiliti, mi je naročil, da je to moja dolžnost, da moram zadevo spraviti med ljudi. Z velikim občutkom odgovornosti sem se lotila tega dela in ob tem obžalovala vsak trenutek, ko se nisem učila angleščine. Vendar sem se tudi ob tem piljenju veliko naučila. Skoraj tri leta sem ure in

ure sedela ob prevodu, tuhtala, se posvetovala, razmišljala, obupovala, molila in prosila moža, naj mi pomaga (iz večnosti). In se pregrizla.

Šolski primer, kako znanje, pridobljeno z učenjem, pride prav. Vendar, če se ozrem nazaj na svoje življenje, in se vprašam, kdaj sem se največ naučila in kaj je bilo tisto, kar je bilo v tem učenju najpomembnejše, moram priznati, da se najbolj pomembne reči niso dogajale v šoli in da se tam nisem naučila največ tega, za kar sem v življenju najbolj hvaležna: potrpežljivosti, vztrajnosti, razumevanja, modrosti, ljubezni ... Največ tega sem se naučila doma, med svojimi, postopoma, z leti in ob spodbudi in zgledu modrih ljudi, predvsem duhovnikov.

Veliko, pravzaprav ogromno, sem se naučila iz življenjepisov svetnikov: male Terezije, Maksimilijana Kolbeja, očeta Damijana de Veustra, matere Terezije ... Kako navdušeno sem prebiral njihove življenjepise, se vsemala ob njihovih junaških dejanjih in seveda hitro spoznala, da jim ne morem slediti, da je njihova brzina v doseganju svetosti svetlobna, moja pa polževa.

Vendar imam pripomoček, ob katerem se lahko dan za dnem učim, tudi zdaj, v poznih letih, in upam, da se bo to učenje nadaljevalo do zadnjega zemeljskega dne. Najdem ga v Frančiškovi molitvi O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca – razsvetli temo neznanja, pritlehnosti, napuha, grešnosti ... Daj mi pravo vero – pouči me, kdo si, moj Odrešenik, naj se vedno bolj učim verjeti Tebi, zaupati Tvoji volji ... trdno upanje – da me ne boš nikoli zapustil ... popolno ljubezen – ki ne išče svojega udobja, ki vidi drugega ... globoko ponižnost – kdo sem jaz, da bi sodila, le Ti poznaš vse zgibe srca, zato se naj ne povišujem ... razumnost in spoznanje – to, vidiš, tega se želim naučiti – razumnosti in spoznanja modrih ... da sem bom držala Tvojih zapovedi – le v njih je prava modrost. Daj mi jo spoznavati do konca. Amen.

Dorica Emeršič

Srečanja skupin FRAMA

- **Maribor Frančiškani**
četrtek ob 19.00 jure.sumak@gmail.com
- **Ljubljana - Šiška**
torek ob 20.00 veronika.krecic@gmail.com
- **Ljubljana - Štepanja vas**
ponedeljek ob 20.00 tjasahvala@gmail.com
- **Ljubljana - Sostro**
1x mesečno petek ob 18.00
klemen.levicnik@gmail.com
- **Vipavski Križ**
petek ob 20.00 anej.valic@gmail.com
- **Nazarje**
sobota ob 20.00 kat.jaspemde@gmail.com

FRANČIŠKOVA MLADINA

SV. FRANČIŠEK

Spremljaj nas na:
<http://www.fo-frama.org>
ali na FRAMA Slovenija

Stric Google in ljubi Bog

Takoj moram povedati, da sem navdušena nad novimi tehnologijami, zaradi katerih, vsaj sama tako mislim, živimo v času neverjetnih priložnosti. Možnosti za učenje je več kot dovolj na vsakem koraku. Ko nekega imena ne poznamo, nam ni treba daleč v knjižnico, odtipkamo ga in evo, če je povezava dobra, v trenutku vemo več; ko nas ušcipne v hrbtu, iščemo nasvete ljudi s podobnimi izkušnjami, da lažje dočakamo termin, ki ga dobimo pri zdravniku. Da ne govorim o tem, kako smo lahko preko različnih socialnih omrežij povezani z ljudmi in dogodki doma in na čisto drugih koncih sveta. Vse se odvija z veliko hitrostjo in izvirnostjo, vse je narejeno tako, da nas pritegne in pomembno je, da ne tudi odtegne od pravega življenja. Kajti dejstvo je, da vse naštetu ne more nadomestiti izkušenj in življenja samega. Lahko preberemo vse recepte, a če bomo hoteli pojesti kosilo, bomo morali v roke vzeti kuhalnico.

Stric Google je res odličen pomočnik, a vendarle ne ve in ne zna vsega. Tako kot nikakršno socialno omrežje ne more nadomestiti srečanja s človekom in stiska roke, tako stric Google ne ve, kako se človek počuti in kaj občuti v določenih življenjskih situacijah. Izkušnje so tiste, ki rojevajo modrost vsakega posameznika. Če dovolimo, da nas življenje vztrajno oblikuje, tako kot morski valovi oblikujejo obalo, potem rastemo. Življenje nam sproti nalaga težo in nihče ni brez križa. Tega pa ne pomaga nositi stric google, ki nam lahko ponudi veliko lažnih prerokov, a pot, resnico in življenje nam bo pokazal le ljubi Bog. Tako stric google kot ljubi Bog delujeta le, če imata povezavo. Kaj potrebujemo zanjo, pa ve vsak – le nekaj je res, stric google odgovori hitro, ljubi Bog pa si vzame čas.

Mateja Feltrin Novljan

Enajst mož odmahnjenih v divjino

Enajst mož se nas je odpravilo za pet dni v divjino slovenskih gozdov. 120-kilometrsko pot smo začeli v Iški vasi, na končni postaji ene od linij ljubljanskega potniškega prometa. V prvi gostilni v Iškem Vintgarju se ne ustavimo. Kmalu bosu prečkamo naraslo Iško, kar je simbolno pomenilo odmik v divjino. Ozka pot ob reki do sotočja Iške in Zale, brez-signalno območje kanjona, sopara z rahlim dežjem in soncem obenem, prvi postanek za duhovni nagovor na pobočju nad reko, in kar oster vzpon do Krvave Peči, so nam dali vedeti, da smo se odmahnili iz vsakdana življenja. Da bi zajeli iz nevsakdanjih doživetij, razmišljam, možkih pogovorov, ... in Njegove milosti.

Prvo prenočišče v Mohorjih, majhni in prijazni vasi na Rutarski planoti, je bilo preprosto, skromno in primerno za odmik v divjini. Po večernem možkem pogovoru, zahvaljevalni molitvi, po razdelitvi čepkov za ušesa, smo utonili v rahli spanec in smrčanje.

Zgodnje vstajanje ob 5.30 nikogar ne moti. Ob šestih smo že na poti proti Blokam. Zajtrkujemo po kaki uri hoje v zavetju cerkve sv. Ožbolta. Maša na obrežju jezera, vedno bolj odprti pogovori med možmi, gostilne brez hrane, odmik v 'puščavo' (ena ura v solo samoti) z razmislekom 'kje me Gospod kliče, da vztrajam', mraz in veter, izguba prave smeri in posledično daljša pot, nobenega nerganja nad voditeljem, začetki novih prijateljstev, tovariška pomoč, jasni znaki, da se gibljemo v območju medveda, pivo v majhnem lokalu v Starem trgu pri Ložu, spanje na paletah v bivši farovski štali, večerni pogled nazaj na dan, nočno neurje. Vse to. Nevsakdanje, pre-

prosto, razburljivo, navdihujoče. Za marsikoga od nas tudi boleče ... Na več načinov.

Jutranja molitev, nakupovanje za tri dni, kratek enourni sprehod do gradu Snežnik, 'žehta' 'prešvicanih' cunj in kopanje rahlo usmranih teles v mrzlem izviru za gradom. Daljši počitek. Eno koleno se je razbolelo preko mere in našlo prevoz do Mašuna. Posledično srečanje in pogovor z gospo je morda pomenilo nov življenjski začetek. Deset se nas je zapodilo v 55-kilometrsko divjino Snežniških gozdov. Vemo, da je vmes (morda) obljuden samo Mašun, bivša gozdarska in lovska postojanka. Koča na vrhu Snežnika in Sviščaki so gotovo zaprti.

Vemo, da se v labirintu gozdnih poti, vlak in cest ne smemo izgubiti. Že prvi vzpon v – zaradi žleda – podrtu pobočju nad gradom nas preizkusi. Za pravo smer potrebujemo kompas. Potrpežljivo prebijanje skozi goščavo podrtih debel, zaraščenega pobočja in nekaj lahkega plezanja nas po kaki uri privede na

pravo pot. Nobenega nerganja nad vodenjem, pač pa veliko zaupanje. Hvala možje! Zahvalna molitev. Srca so pripravljena na pričevanja, ona prava, moška, do globin bolečine. Začelo se je spontano in se kar nadaljevalo ... Zaupanje in odkritost. Tudi 'puščava' sredi gozda, razbiti štori s sledovi medvedjih šap, pripomorejo k iskrenosti. Rahel dež, pot se vleče, vrtače so zaraščene, čevlji mokri. Pričakovanje spanja na odprtem. A gostišče na Mašunu je odprto. Še več, Gospod nam je sredi snežniških gozdov pripravil suhe postelje, ki jih v skladu z 'Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju. Vse zmorem v njem, ki mi daje moč. (Flp 4,12-13)' tudi hvaležno sprejmemo. Maša na suhem, tuširanje na toplem, topla večerja, zahvala Gospodu in spanje med rjuhama, namesto v spalkah. Čez noč posušimo mokre cunje in čevlje.

Razbolelo koleno se je za silo rehabilitiralo in bilo drugo jutro pripravljeno na vzpon na Snežnik. Uvedemo duhovne pogovore na koncu kolone. Slutimo kakšno spreobrnjenje ... Gor-dol skozi gozdove se je končalo s strmim vzponom na vrh Snežnika. Nismo daleč od meje Slovenije s Hrvaško. Vidimo morje in skoraj celotno domovino. Lepo je. Sveta maša na vrhu se zdi vrhunec poti. Po maši pojemo ter utrjuje-

ni pozaspimo med cvetličnimi aranžmaji. Proti večeru se spustimo do Sviščakov.

Nepričakovano odprta planinska koča, pivo, zavetje štirih sten, obljuba tople večerje ... Izzivanje mož in nekaj strahu pred spanjem med medvedi. Vseeno se odpravimo naprej v globino gozda. Odločimo se, da prespimo zunaj pod milim nebom. Zakurimo ogenj in si podelimo dnevna spoznanja. Še duhovni nagovor – ne boste verjeli, kaj je duhovni voditelj izbral – o strahu in pogumu. Večerna molitev, priprava ležišč, ogenj, ki počasi pojenjuje, polhi, ki padajo z dreves, šumenje vetra (hvala Bogu zanj – vsaj nismo slišali gomazenja nočnih živali), luna, ki je vzšla med drevjem, tišina, četudi brez spanca, premišljevanje o 'kaj je meni tega treba', možnost nočnega srečanja z medvedom, ... Vse to nas v prvih jutranjih urah vendarle zaziba v spanec.

Kakšno uro naprej od našega ležišča drugo jutro opazimo sveže odtise medvedovih šap. Poznavalec oceni, da je kar velika mrcina. Morda gredo komu mravljinci po hrbtu. Sveta maša na že mediteranskem Kozleku in spust do Ilirske Bistrice. Civilizacija, vročina, vlak in veselje na zaključku poti. Bravo možje!

Aleš Čerin: <http://www.edusatis.si/preprostost/casnik-si-enajst-moz-odmahnjenih-v-divjino>

Tukaj sem, Gospod

Kako bi opisal vašo družino?

br. Luka: Imam še živo mami, staro mamo in po njeni strani veliko zlahte strice in tete in sestrične itd. ter dva brata in velikega črnega psa (če tudi to šteje). Moja družina je čudovita.

br. Miro: V moji družini ni nikoli dolgčas, vedno je kakšen nemir. Izhajam iz petčlanske družine. Imam brata in sestro, ki sta starejša od mene. Od očeta ima matere sem prejel katoliško vzgojo, za kar sem jima zelo hvaležen. Žal je oče pred osmimi leti umrl. Vesel sem, da se dobro razumem s svojo družino, kljub temu da včasih ni bilo lahko. Kljub vsemu nas Bog ljubi.

Kako si živel kot otrok? O čem si sanjal? Česa si se v življenju lotil in želel, da postane tvoj poklic?

br. Luka: Kot otrok sem bil zelo srečen in dokaj mirne sorte. Odraščal sem v kmečkem okolju, čeprav sta bila starša delavca, saj sem veliko časa preživel pri starih starših, ki so bili le par minut stran. Kot otrok sem sanjal, da bi se izšolal za slikarja, ker mi je to edino nekako šlo od rok. Slednjega sem se potem tudi lotil.

br. Miro: Ko sem bil še otrok sem si želel, da bi bil oče in da bi pomagal ljudem, nisem še vedel na kakšen način bi rad pomagal ljudem, a pri tej odločitvi mi je pomagal Jezus in starša, ki sta mi podarila krščansko vzgojo in mi tako pomagala razvijati dar vere, za kar sem jima iz srca hvaležen. V otroštvu mi ni manjkalo skoraj ničesar, kljub temu, da smo živeli bolj skromno.

Katera je bila največja neumnost ki si jo storil v otroških letih?

br. Miro: Teh je bilo kar nekaj. Ena od teh je bila, da sva z bratom sklenila, da bova čez daljnovod, ki gre mimo naše hiše, vrgla bakreno žico. Tako sva razvila bakreno žico, ki sva jo dobila od neke naprave. Na sprednjem koncu sva privezala manjše poleno, da bova lahko vrgla čez žice daljnovoda. Za zadnji konec žice sem prijel jaz, da nama žica nebi ušla. Tako sva bila pripravljena na najin podvig. Brat vrže poleno, meni se žica kljub dolgi dolžini izmuzne iz rok. Bakrena žica je dosegla željeni cilj. Ko je padla na električne žice je počilo in se posvetilo,

kakor da bi udarila strela. V hiši je zagorela ena od električnih omaric. K sreči je to opazil oče, ki je bil slučajno doma in je pravilno urgiral. V pritličju je dobesedno sežgalo ozemljitev, kablov sploh ni bilo več. Z bratom sva dobro odnesla. Malo so naju pekle oči, hujšega ni bilo. Ko so naju spraševali, kaj je bilo, sva rekla, da sva videla svetlobo, ko je počilo. Seveda nisva povedala da sva bila midva vzrok zmešnjave. Rekla sva, da je počilo kar iznenada. Tudi električarji, ki so pregledali daljnovod in žice, so opazili nek stik na žicah, a midva z bratom seveda nisva nič vedela. Nisva si niti upala povedati. Po petnajstih letih sva le povedala kaj je bilo takrat v resnici. Najina angela varuha sta imela res ogromno dela in ga še imata.

Kako si se kaj počutil v osnovni in srednji šoli, ali pa na akademiji?

br. Luka: Počutil sem se krasno! Zmeraj sem imel rad življenje. Vedno se mi je zdelo, da vem kaj hočem in sem se zaradi uspeha v šoli počutil opravičenega. Kasneje sem v srednji šoli začel izgubljati vero, na akademiji pa sem bil že pravi divjak! Ampak nikoli nasilen.

br. Miro: V šoli se nisem nikoli dobro počutil, to je bilo zame zmeraj »mučenje«. Nisem se rad učil, težave sem imel z učenjem, vse drugo je bilo zmeraj bolj zanimivo. Tudi ocene so bile bolj slabe. Ocena tri je bila že pravi uspeh. Ko si med najslabšimi v razredu, ni najboljši občutek, kaj šele, ko sem pomislil, da bi moral iti na fakulteto. To je bilo zame nedosegljivo, nekaj nemogočega. Kljub vsemu se spominjam tudi lepih šolskih dni in naših šolskih potegavščin. Toda Gospod je stvari postavil malo na glavo, ko sem se odzval na njegov klic. Uspeh se je zboljšal po ponovni vrnitvi v srenjo šolo, a »mučenje« se je vseeno nadaljevalo, a z Božjo pomočjo sem lepo napredoval.

Kakšen je bil tvoj prvi stik s kapucini? Kje si jih spoznal?

br. Luka: Kapucine sem od daleč spoznal malo na fakulteti, enkrat sem bil tudi v Štepanji vasi pri maši, pa se mi ni najbolj dopadlo. Prvič pa sem z brati osebno prišel v stik na pepelnično sredo, 1. marca 2006, ko sva z br. Mitjem pozvonila na vrata ljubljanskega samostana, ker naju je zanimalo kakšna je razlika med minoriti, frančiškani in kapucini.

br. Miro: Moj prvi stik na z kapucini je bil na fakulteti, kajti v Zagorju ob Savi, ki je med Celjem in Ljubljano, ni nobenega moškega reda, s tem tudi kapucinov ne. Prvo leta študija sem jih samo srečaval na hodniku teološke fakultete, v drugem letniku pa sta bila dva od bratov kapucinov moja sošolca, eden od sošolcev je bil tudi brat Luka.

Kako si se odločil za posvečeno življenje in kako so te sprejeli domači?

br. Luka: Glede na to, koliko nekateri rabijo, zelo na hitro (saj sem potem dobival položnice za obresti, ampak mi ni žal). Prej me je kake pol leta basalo, kaj naj bi s svojim življenjem, ko pa sem spoznal kapucine, sem vedel, da ne bom mogel ustreliti daleč mimo. Doma so bili veseli.

br. Miro: Jezus je resnično vztrajen. Če me ne bi On klical v posvečeno življenje, sem prepričan, da se ne bi odločil, kajti želja, da bi si ustvaril družino, je bila na začetku preveč velika. A Jezus je vstajal in tako sem se z Jezusovo pomočjo odločil, da grem v škofijsko semenišče, kjer mi je bilo zelo lepo. V četrtem letniku bogoslovja me je Jezus presenetil s klicem k bratom kapucinom. Ker pa sem bil že v bogoslovju, sem hotel biti prepričan, ali res to prihaja od Jezusa. Ali resnično želim, da hodim za njim po tej poti. Ali pa je to le plod moje domišljije ali pa skušnjava. Po šestih dneh sem se odločil, da bom stopil na to pot. Stik sem vzpostavil z brati kapucini, o tem sem se začel pogovarjati z mojim duhovnim spremljevalcem. Čez nekaj tednov sem prosil Jezusa za konkretno znamenje, da bom lahko v gotovosti hodil za njim. Prosil pa sem, naj mi prinese eno ali več vrtnic, ki je lahko iz katerega koli materiala, ali je narisana, kakršna koli, samo da je rdeče barve in naj se to zgodi v enem tednu. In če se to zgodi bom šel h kapucinom, če pa ne pa ne bom šel h kapucinom. Po štirih dneh sem šel na pogovor k bratu kapucinu. Po pogovoru, sva obiskala še starejšega brata. Med bratoma je stekel pogovor. Ko sta končala je starejši brat pogledal mene in mi rekel: »Tele vrtnice so zate« in s prstom pokazal na vrtnice, ki so bile na sliki. Tisti trenutek se nisem zavedal, za kaj se gre, a ko sem prišel domov sem razumel, kaj mi je hotel reči. In tako nisem več dvomil, da me Jezus kliče k kapucinom. Za to znamenje sem se odločil prositi, ko sem prebiral Sveto pismo in sicer knjigo Sodnikov, zgodbo o Gideonu (Sod 6,36-40). Domači so lepo sprejeli mojo odločitev za posvečeno življenje.

Kako je vzgoja vplivala nate?

br. Luka: Grozljivo drastično. Saj pravim, da sem bil pravi divjak. Še ko sem bil v postulatu sem veliko kričal in delal razne scene ... Ne vem, kako so to bratje sploh prenašali?! To je res bila milost. No, pogledite me zdaj, kakšno mirno jagnje sem postal. Bogu res ni nič nemogoče!

br. Miro: Vesel sem, da sem lahko bil enajst let v vzgoji, kajti pred enajstimi leti sem vstopil v malo semenišče. Niti za eno leto mi ni žal in sem hvaležen Jezusu, da je mehčal moje srce, egoizem, trmo ... Ni kaj, Jezus je res vztrajen in usmiljen. Tako so imeli vzgojitelji malo lažje delo, pa spet ne tako lahko. Ko gledam nazaj, bi bil brez te vzgoje drugačen, ne bi mogel tako globoko vstopiti v Božjo skrivnost, v odnos z Jezusom in v odnos z brati kapucini in drugimi bližnjimi. Hvaležen sem za vsakega mojega vzgojitelja. Bog naj jim povrne za vse dobro in jim poplača za vse hudo, kar sem jim ga storil.

Kako je študij teologije vplival na tvoje oblikovanje?

br. Luka: Pha, ... je, verjetno. Sicer sem te talente razvijal bolj v srednji šoli in na akademiji, je pa študij na Teološki fakulteti gotovo pustil pečat tudi v tem malem, česar se zdaj lotim in v glavnem je to oblikovanje raznih letakov in podobic, pa kakšne naslovnice sem in tja. Pomaga mi predvsem pri prepoznavanju in vključevanju krščanske simbolike v moje delo.

br. Miro: Pri študiju sem se med drugim naučil vztrajnosti in zaupanja v Božjo previdnost. Študij mi je tudi pomagal vstopiti v globlji odnos z Jezusom, včasih zaradi odličnih šolskih predmetov, včasih tudi zaradi slabih zgledov in merjenja moči, kdo bo bolj pameten. Vse to znanje, ki sem ga pridobil na fakulteti, mi je v pomoč pri mojem življenju in delu.

Kaj bi sedaj rad delal?

br. Luka: Ni tako važno kaj bi delal, želim si bolj, da bi delal predano, s srcem in da bi ostal zvest obljubam.

br. Miro: Ko razmišljam o tem vprašanju se usuje kup želja, kar bi želel delati. Ko pa razmišljam, kaj je res tista tiha želja, ki leži v mojem srcu, pridem do tega, da bi rad bil dober spovednik, da bi se rad daroval ljudem v pomoč. Če se vrnem k prvemu delu želja, si želim delati v pastoralni, kot so skavti, mladi, invalidi, ljudski misijoni ... Kljub vem želim ki jih imam, se dajem bratom na razpolago in v njihove roke.

Zakaj se mladi ne odločajo za poroko ali posvečeno življenje?

br. Luka: Ej, pa to tudi mene čudi! Morda ne dobijo dovolj dobrih zgledov?

br. Miro: To tudi mene zanima. Neka zmešnjava se potika po tem svetu, a Jezus še vedno kliče in mnogi odgovarjajo na ta klic, klic k posvečenemu življenju ali poročenosti. Večji problem nastane, ko se je potrebno odločiti, se odpovedati samemu sebi. Jaz sem se odločil, ker mi je pomagal Jezus, ko sem ga prosil. Če ga ne bi prosil za pomoč, bi najverjetneje še danes bil razdvojen. Odnos z Jezusom je odločilen za naše odločanje.

Katera je tvoja najljubša barva?

br. Luka: Zlata. Ker me spominja na Božjo slavo, ki nas čaka.

br. Miro: Ni dolgo nazaj, ko sem na to zastavljeno vprašanje odgovoril, da je moja najljubša barva

kapucinska barva, s tem sem imel predvsem v misli barvitost našega kapucinskega življenja. Drugače mi je med barvami najbolj všeč modra barva, ki me spominja na modrost, ki je še kako potrebna pri odločitvah in nasploh v življenju. Predvsem imam v mislih Božjo modrost o kateri sveti Jakob pravi takole: »Modrost pa, ki je od zgoraj, je najprej čista, nato miroljubna, prizanesljiva, dovzetna, polna usmiljenja in dobrih sadov, brez razločevanja in hinavščine (Jak 3,7)«.

Kaj ti je bilo najtežje pri odločitvi za posvečeno življenje in kaj najlepše?

br. Miro: Najtežje se mi je bilo odpovedati temu, da ne bom mogel imeti svojih otrok. To je bila zame velika bolečina in zaradi tega sem bil v bogoslovju večkrat objokan. Nisem se moral zadovoljiti s tem, če mi je kdo rekel, da bom imel kot duhovnik še več »duhovnih otrok«. Kajti teh ne bom mogel »pestvati«, z njimi zganjati norčij, se igrati, spremljati v vsakdanu in zanje očetovsko skrbeti ... A Jezus mi je pomagal tudi pri tej bolečini. Nekje v drugem letniku bogoslovja sem bil na

obisku pri prijateljici, ki je pred kratkim rodila. Ko sem »pestval« to malo dete, sem v srcu začutil velik mir in veselje in ob tem otroku je spuhnela ta bolečina. Naj lepše pri odločitvi pa mi je bilo spoznanje in predvsem doživetje, da Jezus resnično navzoč ob meni, da me uslišuje, za kar prosim, in da mi je dal trenutke, ko sem lahko za trenutke okušal nebesa že tu na zemlji. Vem da se sliši čudno, a je resnično. Ko stopiš v odnos z Jezusom, se marsikaj zgodi, tudi nerazložljivo.

Lansko leto ste ponovinci prekinili študij in živeli leto izkušenj. Kaj ti ostaja od tega leta?

br. Luka: Res je. Kar me je močno zaznamovalo sta bila gotovo »Corso Seguimi« in »Corso Zero« pri fančiškanih v Assisiju in jih priporočam vsem mladim, ki hočejo zares živeti. Pa misijon v Albaniji in nedavna izkušnja dela v Pivovarni Union. Med to izkušnjo sem res spoznal privilegij tišine in časa, ki si ga bratje vzamemo za molitev in kako težko je to živeti v svetu.

br. Miro: Leto izkušnje je bilo sestavljeno iz več izkušenj, ki so bile dolge od enega tedna do

en mesec. Naj jih nekaj naštejemo. Ulični misijon v Hamburgu, ki je bil združen z duhovno obnovo. Delo z ubogimi. Bili smo prostovoljci v menzi za uboge v Milanu. Udeležili smo se dveh tečajev o poklicanosti v Assisiju. Bili smo na misijonski izkušnji v Albaniji. Potem smo odšli na camino, pot v Campostelo. Imeli smo izkušnjo dela, kjer smo si poiskali stanovanje za bivanje in vsak si je poiskal zaposlitev za en mesec. Udeležili smo se svetovnega srečanja mladih v Krakovu in imeli izkušnjo kapucinskega življenja z poljskimi brati.

Vse te izkušnje, ki so bile zelo poučne in bogate, polne milosti in božjega blagoslova in polno lepih trenutkov in tudi težkih in manj prijetnih trenutkov, ko je bilo potrebno stisniti zobe, se odpovedovati svojim idejam ..., bi lahko strnil v tri besede: darovanje, usmiljenje, ljubezen. Ko se nekdo daruje za drugega, pozablja nase in se ne boji umirati za bližnjega in pri tem mu pomagata usmiljenje in ljubezen, ki ju deli ali sam sprejema od Boga ali bližnjega. Hvaležen sem Jezusu in bratom, da sem smel preživeti to čudovito leto, ki me je obogatilo z veseljem in milostjo. Spomin na to leto bo ostal lep in iz teh izkušenj bom lahko še dolgo zajemal, delil in pomagal bližnjim.

Kaj sporočaš mladim s svojo dokončno odločitvijo?

br. Luka: Da se splača zapraviti življenje za Jezusa, da se ga splača postaviti na prvo mesto, ker lahko edino On poteši žejo, ki jo nosimo v srcu. In da On nič ne vzame in vse da.

br. Miro: Le v Bogu se umiri naše srce ... temu so priče tudi mnogi zakonski pari. Vsekakor pa, ko se odločiš za eno stvar, je precej lažje živeti, kljub temu da ni vse z rožicami postlano. Kajti zavedaš se, kaj in komu si obljubil zvestobo in da je Jezus vedno s teboj, menoj. Če je Bog na prvem mestu, je tudi drugo na pravem mestu. Biti skupaj z Jezusom je zame prava in resnična sreča in veselje. Tako jaz doživljam ta odnos z Jezusom in vsi smo poklicani k temu odnosu. Pridi, (Mt 14,29) ne boj se (Lk 1,30).

Pisno se je »pogovarjal« br. Vlado

Kam po znanje animiranja?

Tako, počitnice so minile in čas oratorijev se je prevesil v obdobje, ko se delajo refleksije. Med različnimi ugotovitvami se pogosto sliši tudi, da bi animatorji potrebovali kako izobraževanje, da bi svoje delo lažje in bolj kvalitetno opravili.

Slovenska šola za animatorje - SŠA, ki z oktobrom ponovno zaganja svoje programe, je dober odgovor na to potrebo. V osnovi ponuja tri različne, en ali dva vikenda dolge programe, ki pa se lahko prilagodijo posamezni skupini in dotični situaciji (pripravijo se lahko tudi krajše delavnice, pridemo na župnijo ...)

1. Šola za animatorje pomočnike – ŠAP; namenjena je osmo in devetošolcem, ki komaj vstopajo v animatorske vode; Vikend, kolikor traja (od petka do nedelje) je poln pa raznoraznih uporabnih igrice, pesmi, bansov, dinamik ter seveda zabavne teorije o animiranju.
2. ABC animiranja; dva vikenda dolg program je namenjen v glavnem srednješolcem, ki želijo postati animatorji ali pa že imajo izkušnjo dela v skupini; glavni temi sta animator in skupina, da poteka vse v sproščnem vzdušju, pa najbrž ni treba dodajati.
3. ČDE animiranja; gre za nadaljevanje programa ABC (prav tako traja dva vikenda), kjer je v ospredje postavljeno načrtovanje ter animatorjeva duhovnost.

V kolikor ste prepoznali kak odgovor na svojo potrebo, nič čakati, preverite na internetu, kdaj so najbližji termini posameznega programa (stric google ima vse podatke) in pridite; verjemite, ne bo vam žal! *Fani Pečar*

Odločitev

Vsak naredi v življenju nešteto odločitev. Večje, manjše, nepomembne, banalne, včasih pravilne, včasih zgrešene ... Tako pride vsak tudi to trenutka, ko je potrebno narediti odločitev o poklicu. Poklicu za življenje. Pri tem je zelo pomembno poznati sebe, še bolj pomembno pa je poslušati „glas rahlega šepeta“ (1Kr 19,12), ki nas vabi na pot, ki jo je On pripravil (vsakemu svojo) in kjer se lahko vsak od nas najbolj uresniči. Pa kaj bi ti to govoril, saj verjetno že veš. Bom raje bolj konkreten.

Sem **Ambrož Brezovšek** in prihajam iz Celja (uradni naslov je sicer v Vojniku, vendar se po preživetih prvih 20 letih svojega življenja čutim bolj Celjan). Po končani srednji šoli je sledil študij v Ljubljani, ki sem ga (ne ravno v prvih rokih, pa vendar) tudi uspešno zaključil. Vmes sem veliko delal preko študentskih del, ki so mi prinesla ogromno praktičnih izkušenj. Nato je sledil skok v tujino - nekaj, o čemer sem vedno sanjal. Pa bi se rad ustavil ravno pri tem letu v tujini, ker je najbolj vplivalo na mojo odločitev, oziroma potrditev odločitve. To je bilo eno najlepših (tudi najtežjih) let, ki sem jih preživel do sedaj. Zanimivo je dejstvo, da sem imel v protestantski državi katoliško cerkev le pet minut hoje od stanovanja, v katerem sem živel. Tako sem večkrat zahajal tja (tudi zato, ker je bila ravno na poti, ko sem se vračal z dela). In ko sem se tako večkrat ustavil v tišini pred tabernakljem, sem spoznal, da če se zaneseš na Boga, nisi nikjer tujec. In vedno znova pomislim na tisto (verjetno vsem dobro poznano) zgodbo: Bog in človek se sprehajata po plaži in opazujeta prehojene korake v življenju človeka, odtisnjene v mivko, ki sta jih prehodila skupaj. V enem delu poti pa se vidi samo ena sled in na tem mestu očita človek

Bogu, da je moral ravno v najtežjih trenutkih hoditi sam. Pa Bog odgovori: „Ti koraki so moji. V teh trenutkih sem te nosil na rokah.“ Nekako tako ...

Prišel sem torej do trenutka, ko sem čutil, da moram bolj konkretno odgovoriti na klic, ki sem ga že dolgo nosil v sebi. Spoznal sem, da je prišel čas, da se odločim: naj nadaljujem pot po kateri hodim in mi je sicer všeč, vendar se na njej ne čutim izpopolnjenega, ali pa korak usmerim na pot, ki čutim, da mi jo pripravlja On.

Ob prebiranju in premišljevanju evangelija sem spoznal, da je ena najpomembnejših stvari na tej poti uboštvo. Ko človek nima nič in noče ničesar imeti, lahko najbolj izpolnjuje Božjo voljo, saj nima kaj izgubiti. Tako sem se odločil za brate kapucine, saj sem jih nekaj že poznal in sem vedel, da na svoji poti naredijo tudi zaobljubo uboštvo.

Zaključil bom z začetkom. Odločitev. Tista za življenje je najtežja. Zakaj? Za njo se je potrebno odločiti vsak dan znova. Dober prijatelj mi je rekel: „Odloči se in ljubi svojo odločitev.“ Vsak dan znova. Z redno molitvijo, s prejemanjem zakramentov in poslušanjem Božje besede se odločiš za tisto, ki te bo gotovo najbolj razveseljevala. Je pa res, da ne bo lahka, ker je treba odmreti sebi. Jo upaš sprejeti?“

Pa zdaj?

Odpustki

Ali se spominjaš, kdaj si prvič slišal govoriti o odpustkih? Morda je to ena od katoliških vsebin za katero si slišal prej v šoli kot v cerkvi. Zloraba cerkvenih odpustkov naj bi privedla do tega, da je Martinu Lutru prekipelo in se je uprl cerkvenemu vodstvu v Rimu. Odpustki so tako postali kočljiva tema, ob kateri se katoličani ne počutimo najboljše.

S tem pa tvegamo, da se nikoli ne naučimo, kaj odpustki so. Njihova zgodovina se začne nekaj stoletij pred zlorabami in ima osnovo v Svetem pismu. Morda nam bo koristilo, če si najprej pogledamo, kaj odpustki niso:

- niso dovoljenje, da grešimo in niso odpuščanje prihodnjih grehov vnaprej;
- ne more jih podeljevati nobena zemeljska oblast.

Tudi ne odpuščajo grehov, ampak predpostavljajo, da je greh že bil odpuščen pri spovedi.

Tudi ne pomenijo izvzetja obveznosti poprave škode, ki jo je povzročil greh.

Tudi ne pomenijo osvoboditve od skušnjav, ali možnosti ponovnega greha.

Sploh pa odpustkov ni mogoče pridobiti s kakšnim sredstvom, npr. denarjem.

Upam, da vas je tole naštevavanje vsaj malo spravilo v dobro voljo, saj je kar preveč samoumevno, kajne? Dobra volja pa naj kar ostane, saj je nauk o odpustkih v katoliški Cerkvi resnično dobra novica.

Le-ta temelji v zakramentu krsta. Vsak krščenik prejme odpuščanje izvirnega greha in tudi vseh kazni za storjene grehe. Ko pa krščenik ponovno greši in se grehov spove, ostanejo »časne kazni« za greh. Teh kazni ne smemo

razumeti kot nekakšno maščevanje Boga, ki bi ga naložil od zunaj, ampak kot »izvirajoče iz same narave greha« (KKC, 1472).

Pojasnimo to s primerom. Ko po nesreči (mali greh), ali pa Bog ne daj s polno zavestjo (kadar zavestno žališ Boga, pomeni to smrtni greh) razbiješ šipo, ta ostane razbita tudi po tem, ko se spoveš, opraviš pokoro in dosežeš odpuščanje. Dejstvo razbite šipe pa seveda ni naloženo od zunaj, ampak izhaja iz samega greha.

To šipo je sedaj potrebno popraviti, če želimo, da nas pozimi v domu ne bo zeblo.

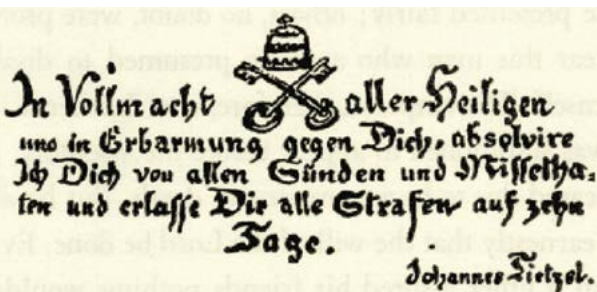
In sedaj pride na pomoč nauk o »občestvu svetnikov«, kot pravi sveti Pavel: »Tako smo tudi mi, čeprav nas je več, eno telo v Kristusu, posamezni pa smo si deli med seboj.« (Rim 12,5) Vsak vernik je torej kot ud telesa, ki se medsebojno podpirajo. Zato vsak vernik uživa sadove molitev in dobrih del ostalih vernikov. Pri tem pa največ milosti uživajo tisti, ki so sami sveti, v manjši meri, vendar vseeno, pa tudi večji grešniki.

Vsako dobro delo pravičnega človeka (t.j. takega, ki je usmerjen proti Bogu), vsebuje dvojno vrednost: zaslugo zanj in pa zadošitev za grehe. O tem drugem pravi sveti Pavel v pismu Kološanom: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas in po svoje dopolnujem v

svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev» (Kol 1, 24)

Zato kristjan, ki se trudi, da bi živel sveto, v svojem prizadevanju ni osamljen. Njegova svetost je potopljena v zaklad Cerkve, ki je sicer sam **Jezus Kristus Odrešenik**. On je neskončna in neizčrpna vrednost, ki jo ima pri Bogu njegovo darovanje življenja, zaslužnje in zadostitev, da bi se vse človeštvo rešilo greha in prišlo v občestvo z Očetom. V tem zakladu Cerkve pa so povezani tudi molitve in dobra dela blažene Device Marije in vseh svetih, ki so s pomočjo Kristusovih milosti hodili po njegovih stopinjah in se posvetili. Ko so delali za svoje zveličanje, so prispevali tudi k zveličanju svojih bratov in sester v edinosti skrivnostnega telesa. (KKC 1477)

Listek z odpustkom: *Z močjo svetnikov in v milosti do tebe, te odvežem vseh grehov in grešnih dejanj in ti odpuščam kazen v trajanju 10 dni.*

Z vezmi usmiljenja smo torej povezani vsi verniki: tisti, ki so že v nebeški domovini, tisti, ki se še v vicah pokorijo za svoje grehe in tudi mi, ki še potujemo na zemlji. Med nami vsemi obstoji neprestana vez ljubezni in obilna izmenjav vseh dobrin. To je kot nekakšna duhovna banka, do katere ima prost dostop vsak, ki veruje. **Lepota te povezanosti je v tem, da svetost enega mnogo bolj koristi vsem, kot pa bi mogel greh enega povzročati škodo drugim.** Zaradi tega je zatekanje k občestvu svetih hitrejši in učinkovitejši način

za očiščenje kazni za greh. (KKC, 1475) In dosego svetosti.

Kaj pa je torej potrebno storiti meni, ki si želim biti deležen dobrin iz zaklada Cerkve in prejeti odpustek? Katoličan lahko v svetem letu prejme popolni odpustek, če izpolni naslednje pogoje:

1. **Enega** od naslednjih pogojev:
  - a. Obišče svetoletno cerkev in je tam pobožno pri sveti maši ali posveti nekaj časa češčenju Najsvetejšega.
  - b. Posveti nekaj časa obisku ljudi, ki so v potrebi ali stiski (bolniki, zaporniki, starejši ljudje, prizadeti ipd.)
  - c. Opravi dejanje spokornosti, da se npr. vsaj en dan odpove mesu ali kakšni razvadi. Prihranek pa nameni revežem.
  - č. Posveti del svojega prostega časa dejavnostim, ki so koristne za župnijsko občestvo ali skupnost.
2. Ko je vernik opravil **eno** od zgoraj naštetih dejanj, pa je za izpolnitev pogojev za pridobitev jubilejnega odpustka opraviti (isti dan ali pa dvajset dni prej ali pozneje) še:
  - zakramentalno spoved
  - prejeti sveto obhajilo
  - moliti po papeževem namenu katerokoli molitev (najbolje vero, očenaš in zdravamarija).
3. Pri tem pa ne smemo biti navezani na noben greh, niti na mali.

Upam, da se ti sedaj odpustki zdijo bolj razumljivi in da jih vidiš kot duhovno priložnost za sveto življenje. Nebeški Oče si bolj kot vse želi, da bi človeški otroci po Jezusu Kristusu živel sveto v medsebojni duhovni povezanosti. Zato v svetem letu Božjega usmiljenja sprejmi dar iz zaklada Cerkve – odpustek.

br. Mitja Marija Ponikvar

Adam 2016

Adam je počitniško duhovni tabor s tečajem angleškega jezika. Letos je potekal od 7. do 13. avgusta. Prebivali smo v Domu duhovnosti in Kančevcih, kjer so nas sprejeli bratje kapucini. Pod vodstvom brata Jurija in Fani nas je približno dvajset animatorjev poskušalo narediti vse, kar je bilo v naši moči, da bi bilo otrokom lepo. Letos jih je z vseh koncev Slovenije prišlo več kot devetdeset.

Začeli smo v nedeljo popoldan, ki je bila namenjena nastanitvi in spoznavanju novih prijateljev. V ponedeljek pa smo štartali na polno. Dan na Adamu se je začel z jutranjo telovadbo in molitvijo. Po zajtrku je bila igra, ki smo jo pripravili animatorji. Igra in kratko razmišljanje brata Jurija, sta nam razkrila temo tistega dne. Letos smo spoznavali starozaveznega Jožefa. Dopoldan se je zaključil s tremi urami angleščine, kjer so udeleženci po skupinah izpopolnjevali znanje z učitelji, brez katerih bi Adam težko potekal. Po kosilu je bil prosti čas, namenjen igranju, druženju in počitku. Popoldan so sledile delavnice in kateheze po skupinah. Na delavnicah smo igrali nogomet, odbojko, plesali, odkrivali Prekmurje, imeli gosta s Peruja, pletli zapestnice, izdelovali zmaje, izvajali eksperimente in še mnogo drugega. Pri katehezah pa smo se pogovarjali o temi, ki smo jo spoznali zjutraj. Razmišljali smo o družini, odpuščanju, sanjah, Božjem načrtu... Pri katehezah smo se tudi pripravili na sveto mašo, ki je potekala v angleščini. Večer se je začel z večerjo, nadaljeval z zabavnimi večeri in končal s prebiranjem pošte in molitvijo.

Da pa ni bilo vse tako enolično, smo teden popestrili še s kopanjem v Moravskih toplicah v termah Vivat, s pohodom k Rotundi in prihodom prav posebnih gostov – folkloristov. Ves teden so potekali tudi razni natečaji, nagradne igre, tekmovanje za najbolj urejeno sobo in turnirji v namiznem nogometu, namiznem tenisu ter malem nogometu. Največji dogodek pa so bile olimpijske igre, na katerih so bili udeleženci razdeljeni po državah. Točke so zbirali na jutranji telovadbi, pohodu k Rotundi in zabavnih večerih. Zmaga je zaslužno odšla v Egipt.

Ob koncu tedna smo bili utrujeni, a vseeno zadovoljni. Domov smo se vrnili z lepimi spomini in že nestrpnost odštevamo dneve do Adama 2017.

Jakob Škrobar

Ostržek v Vipavskem križu

Kot že vrsto let smo tudi letos imeli oratorij v Vipavskem križu. Tokrat pa je potekalo malo drugače. Najstniki so prišli že en dan prej. Fantje so pomagali postaviti šotore, punce pa so nam skuhale odlično večerjo. Najmlajši udeleženci so prišli naslednji dan in vseh skupaj nas je bilo okrog 200. Letos je bil glavni junak oratorija Ostržek in animatorji so pripravili dramatizacijo o Ostržku, ki so si jo otroci pogledali vsako jutro in bila jim je zelo všeč, saj so igralci zelo dobro odigrali svoje vloge. Otroci so vsak dan po maši, ki smo jo imeli ob 16h, šli s starši domov in naslednje jutro prišli spočiti nazaj, najstniki pa so prespali v šotorih, nanje pa so pazili tehniki.

Vsako jutro smo animatorji začeli z molitvijo, nato pa šli na zajtrk skupaj z najstniki. Otroci so se ta čas zabavali zunaj tako, da smo nekateri animatorji z njimi bansali in se igrali.

Sledila je oratorijska himna, dvig zastave, dramatizacija in kateheza, ki jo je imel br. Jakob. Otroci, so nato vsak dan imeli delavnice, kjer so izdelovali razne izdelke. Nekateri so bili zelo kreativni in domiselni, saj so izdelali zelo zanimive stvari. Imeli smo tudi velike igre, kjer so se udeleženci, pa seveda tudi animatorji, zelo zabavali, saj so bile odlično pripravljene. Lačni nismo bili, saj je

za nas kuhal Da Fonzi. Vsak dan po kosilu je bilo več različnih delavnic: frizerska, glasbena, športna, ustvarjalna, risanke in otroci so šli na tisto, ki jim je najbolj ugajala.

V sredo smo imeli pohod na Brje, ki so ga odlično pripravili skavti. Hodili smo po dve skupini hkrati, saj so bile med potjo točke, na katerih sta skupini tekmovali. Ko smo prišli do cerkve na Brjah, smo bili že vsi lačni in dobili smo kosilo. Zraven je bilo igrišče, kjer smo igrali nogomet. Po maši pa smo bili zelo hvaležni staršem otrok, saj so nas zapeljali do Vipavskega Križa. Zvečer je sledil še zabavni večer. Najstniki so pripravili točke, ki so nam jih predstavili in nas zabavali. Naslednji dan v četrtek smo imeli kot vsako leto nočno češčenje. Začeli smo ga s slavnim koncertom treh Bonetovih (Mojca, Matevž, Radoš). Ta čas je bila tudi lepa priložnost za sveto spoved pri br. Vladu. Nato smo po skupinah hodili v cerkev za 30 min. Nekaj smo zapeli, zaigrali na kitaro, kaj prebrali, napisali, zažgali . . . Teden je zelo hitro minil, saj smo že pri zadnjem dnevu, petku. Takrat smo imeli že težko pričakovane vodne igre. Animatorji so imeli razne točke z vodo in s skupinami smo hodili od ene do druge. Mislim, da je bil vodni tobogan vsem zelo všeč, obiskali pa so nas tudi gasilci, ki so poskrbeli, da so bili mokri tudi tisti, ki so bili do sedaj še nekoliko suhi. Sledila je še maša, nato pa skupno druženje na pikniku, ki je bil letos prvič. Pekli smo čevapčiče, starši so prinesli pecivo, kruh, sadje in bilo je res super.

Celoten oratorij je potekal zelo lepo, organizirano in temu se lahko zahvalimo našim voditeljem Neži, Dejanu, Karin, br. Vladu in br. Jakobu, ki se vsako leto trudijo, da vse poteka tako kot je treba.

Klara Pregelj

Oratorij na Studencih

Da je za dober oratorij potrebno le malo truda, veliko dobre volje in sproščenosti ter zagrehtih animatorjev smo lahko letos videli na oratoriju v župniji Sv. Jožef v Mariboru

na Studencih. Kljub temu, da je naš oratorij eden izmed najmanjših v Sloveniji, smo od 21. do 26. avgusta s pomočjo 12 animatorjev in voditeljice Fani pričarali vzdušje in sproščeno okolje za preživljanje počitnic z otroki. Skozi teden smo spoznavali Ostržka, ki je kljub številnim vragolijam na koncu dokazal otrokom, da sta delo in resnica v življenju pomembna in nujna.

V ponedeljek smo oratorij pričeli z učenjem himne in njene koreografije, izdelovanjem zastave in spoznavnimi igrami. Z otroki smo odšli v torek, na najbolj sončen dan v tednu, na izlet na kopališče na Mariborskem otoku, kjer smo imeli tekmovalstvo v plavanju in iskanje zaklada. Otroci so se spuščali po toboganu, se bojevali z osami in se igrali družabne igre. V tednu oratorija so nas obiskali tudi z dveh drugih oratorijev – obiskovalce smo imenovali kar tujci, ker jih je bilo toliko, da si vseh imen nismo mogli zapomniti. Prvi obisk je bil iz Celja, kjer nas je obiskalo kar 30 otrok in 20 animatorjev, s katerimi smo preživeli cel dan. Med seboj smo se spoznavali in sklenili nova prijateljstva, se igrali in izdelovali, kuhali ter snemali na delavnicah. Po napornem dnevu smo si skupaj privoščili še sladoled. Drugi obisk je bil iz župnije Zreče, od koder so nas obiskali animatorji in skupaj z nami tekmovali v vodnih igrah, kjer smo na koncu vsi bili mokri od glave do pet. Z njimi smo odigrali še igro med dvema ognjema in se sprizgnili s krepkim porazom. Ta dan smo obhajali tudi sveto mašo in imeli skupni piknik s starši. Ob ognju smo si v večernih urah pripovedovali zgodbe in poklepetali s starši. Dan je hitro minil in čas je bil za animiran film. Po njem smo bili vsi že precej zaspani, zato smo se kar hitro odpravili v spalke in noč preživeli skupaj v župnišču. Zadnji dan oratorija smo po zadnjem delu zgodbe o Ostržku, delu po skupinah, delavnicah in turnirju v družabnih igrah, ob himni še zadnjič spustili zastavo. Ko smo si v nedeljo po maši skupaj ogledovali fotografije z oratorija, smo se čudili,

da je minil tako hitro, in si hkrati želeli, da bi naslednje leto bil še bolj pester in zabaven.

Maša Antončič

Ministrantski tabor

Ob vsem lepem, Frančišek Asiški v svoji deželi velja tudi za človeka, ki je sestavil eno prvih pesniških mojstrov in italijanskem jeziku. Hvalnica stvarstva ali Sončna pesem, s katero je v umbrijskem narečju ta navdihujoči svetnik iz vsega svojega srca pel hvalo prečudovitemu Bogu, hvali Boga v vsem, kar je ustvaril. Frančišek pa je za Bogom najbolj ljubil Božjo podobo – človeka. Živo se je zavedal, da iz človekovega srca prihaja prekletstvo ali pa blagoslov. Zato je dal vse od sebe, da bi sam živel po Božjih zapovedih in to, kar je živel, želel prenesti tudi na svoje brate.

Tako smo tudi mi trije bratje kapucini in deset ministrantov ter dve kuharici za nekaj dni odšli v čudovit del slovenske dežele, to je Bohinjsko Bistrico. Tam, med drugim, leži nam dragi Slap Savica, kamor pa je slovenski pesnik France Prešeren postavil dogajanje čudovite pesnitve Krst pri Savici. In s seboj smo vzeli Frančiškovo Sončno pesem in z njeno pomočjo premišljevali, molili in se zabavali v Božjem stvarstvu.

Ali ste vedeli, da je voda v človeškem telesu transportni medij za kisik, vitamine, minerale ter glukozo? Poleg tega se z njeno pomočjo do ledvic prenesejo strupeni toksini in se kasneje izločijo. Deluje tudi kot mazivo okoli sklepov. Ali ste kdaj pomislili, da naša Zemlja z vsemi atomi, težjimi od litija, priča o zgodovini Rimske ceste? Ogljik in kisik v naših

telesih izvira iz helijevega pasu izgorevanja stare zvezde. Dve silicijevi jedri v hemoglobinu v naši krvi sta se tik pred supernovo ali med njo stopili v železo. Kalcij naših zob je med supernovo nastal iz kisika in silicija. Fluor, s katerim si čistimo zobe, je nastal med redkim vzajemnim delovanjem nevtrinov z neonom in jod v naših ščitnicah je nastal iz prestreženih nevtronov ob sesutju supernove. Človek je torej neposredno povezan z razvojem zvezd in je dobesedno del kozmične zgodovine (glej Prihodnost vesolja, 33).

V takšnem, kozmičnem razpoloženju, smo živeli skupaj bratje in sestre na ministrantskem taboru. Na vroči žerjavici smo pekli hrenovke, se kopali v hladni vodi Bohinjskega jezera in v njem prestrezali dežne kaplje. Zvečer smo v veliki igri lovili in sestavljali atome v še ne videnih povezavah. S svojimi telesi smo naredili delo usmiljenja, ko smo obiskali upokojenega duhovnika, ki živi v domu za upokojence. Gledali smo film Nesrečniki, ki govori o moči usmiljenja in zvečer uživali v fotografijah s svetovnega dneva mladih v Krakovu. Nekoliko smo pretegnili svoje ude, ko smo se povzpeli do Planine pri jezeru, in jih potem sprostiti v prijetni vodi Aquaparka. Zadnji večer pa smo podaljšali v sproščenem zabavnem večeru. V vsem tem pa smo Boga slavili z molitvijo, svetimi mašami in zahvaljevanjem za izredno dobro hrano.

Vse to nam je bilo dano živeti v čudovitem Božjem stvarstvu in v Božjem neizmernem usmiljenju. »Hvalite in povečujte mojega Gospoda in zahvalite se mu in služite mu v veliki ponižnosti.«

br. Mitja Ponikvar

Zapisi z romanja v Assisi

Utrujena sem pričakovala spanec. Sonce je tako segrelo pokrajino, da je mirna poletna noč toplo dehtela med drevesi in šotori. Spokojnost je vladala vsenaokrog. Nobene sapice, da bi se premaknila kakšna vejica ali list rastline. Škržati so lahko ubirali svoje viže. Mir. Resnični mir. Ležala sem na

spalki, zunaj na zemlji, odkrita, da sem vsrkavala opojne vonjave umbrjskih njiv, polj, oljčnih nasadov, ki so ležala spodaj na obdelani ravnini pod starim mestom. Levo se je dvigoval Monte Subasio. Izza strmega poraščenega pobočja se je v polkrogu belkasto svetilo. Prihajala je luna, da prešteje tisoče zvezd, ki so se razprostrto bleščale na temnem žametu nebesnega svoda, proti zahodu, v smeri Rima. Svetloba je postajala vedno močnejša. Prikazal se je mesec v vsej svoji nasmejani veličini in z modrikasto mesečino obliki vse pod seboj. Okrog mene so se oblike in sence spremenile v pridih čarobne pokrajine. Začutila sem navzočnost nekoga in hkrati me je nežna sila dvignila, da sem lebdela v breztežnosti. Proti meni se je spuščala meglena postava. V vrečasto haljo, že večkrat zakrpano, odeto telo z venčkom las okrog glave, se je drobna silhueta zdela prosojna. Iz svetlikajočih diamantov, ki so bili gosto posuti na njem, so pronicali srebrni žarki na vse strani. Pred menoj je žarel sam sveti Frančišek. Ni premaknil ustnic. Njegov mili pogled mi je šepetal povabilo. Skupaj sva se dvignila nad drevesa in odletela proti osvetljenemu nočnemu Assisiju. Bolj ko sva se približevala, bolj so se mežikajoče oči starega mesta združevale. Postale so ogromno platno, na katerem so se začeli odvijati jasni prizori iz življenja izpred osemsto let. Sprejela sem prijazno opozorilo: »Poslušaj!« V hipu sem že bila del prizora. Razumela sem ljudi, ki so klepetali in razpravljali. Slišala sem njihove misli in čutila njihovo razpoloženje. Zaljubljena Pika, ki je zapustila prekrasno domačo Provanso in se poročila z gospodom Petrom Bernardonejem, ki jo je odpeljal v novi dom. Daleč v notranjost italijanskega škornja. Iz njune ljubezni se je rodilo drobceno dete. V spoštovanju do svoje žene mu je oče dal ime Francozek. Deček je rasel, tekal po cvetočih travnikih in lovil metulje. Rad je hodil po polju sončnic in opazoval čebele na njihovih velikih rumenih cvetovih. Ustavljaj se je pri vsaki živalci in jo nagovarjal. Rad je imel vse domače

živali. Nikoli ni pohodil hrošča ali mravlje. Če je v hišo zašla kača, ji je nežno prigovarjal, da je sama odšla proti gozdu. Kot otrok je pomagal očetu v trgovini z blagom. Postal je mladenič, ki so ga imeli vsi radi. Družil se je s prijatelji, se z njimi veselil, prepeval in popival. Do deklet je imel spoštljiv odnos. Vsakemu prosjaku ali gobavcu je vedno spustil novčič v proseče razprte dlani. Napočil je čas, da se izkaže kot vitez v bojevanju s sprtim sosednjim mestom. Prizori so gledeli in izginjali v daljavi, pred njih pa so stopali novi in novi dogodki. Dihala sem zrak tistega časa. Iz krutih bojev se je vračal žalosten. Tudi ujetnik je bil, dolgo leto, tako da ga je moral oče odkupiti. Hudo je zbolel, da se mu je bledlo. Začutil je nezadovoljstvo. Rad se je umaknil v samoto. In ko mu je nebeški glas naročil, naj popravi cerkev svetega Damijana, se je tega dobesedno lotil.

Bil je usmiljenega srca in rad bi spoznal pravo uboštvo, zato se odpravi in Rim in za en dan postane berač. Vse bolj razdaja svoje imetje, celo iz očetove trgovine vzame blago in ga ne proda, temveč razdeli. Ko mu uspe objeti in poljubiti gobavca in mu v razpadajočo dlan potisniti dar, se zave, da je izbojeval zmago nad samim seboj. Oče je zaradi Frančiškovega obnašanja pomislil, da sina razdedini. Zahteval je, da mu povrne zapravljeni denar. Ko se na trgu vpričo ljudi sleče do golega in ga škof zagrne s svojim ogrinjalom, pove na glas, da je njegov oče – Oče v nebesih.

Tako je šel brez vsega po svetu in oznanjal evangelij. Frančišek je bil odločen živeti življenje ubožca z vsem svojim srcem. Govoril je: »Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte, ne izkoriščajte, kajti delavec je vreden svoje hrane.« Sledilo mu je veliko mladeničev, ker jim je bilo všeč, da je odkril pravo srečo, ko se je ves predal Jezusu. Ker je papež v sanjah videl, da bo Frančišek rešitelj Cerkev, mu je podelil blagoslov in kasneje še pisno potrditev, da lahko živi, in z njim njegovi bratje, po evangeliju. Klara ga je občudovala in mu sledila.

Prizori so se nizali in v jasnih barvah prikazovali takratno pokrajino, ljudi in njihovo življenje. Frančišek je veliko molil na odročnih samotnih krajih. Pešačil je po gozdovih, poljih, gričih in oznanjal ljubezen do Jezusa Kristusa. Imel je moč, da je pomiril podivjanega volka. Ptice in gozdne živali so se zbirale okrog njega in on jim je pridigal. Umil je telo gobavca, ki je zaudarjalo po gnilobi in trohnenju. Malo je jedel in veliko se je postil, da bi se še bolj približal Božji

ljubezni. Odkar se je vrnil z romanja po Sveti deželi, si je želel praznovati Božič tako, kot se je zgodilo, ko se je rodil Jezus. V votlini blizu mesteca Greccio je nastlal slame kot v jasliah v jeruzalemskem hlevčku, ter dal prignati vola in oslička. Za vsa čudežna ozdravljenja, dobrotelnost, dobroto, ljubezen do bratov in vzorno življenje po evangeliju mu je grof Orlando podaril strme kamnite pečine na gori La Verna, kamor se je zatekal k molitvi. K njemu si lahko prišel le, če ti je dovolil in to preko položenega drevesnega debla. Vroče je molil v zamaknenosti. Prikazal se mu je angel Seraf s šestimi krili, ki je nosil podobo križanega Jezusa. Angel je z žarki poslal nadenj rane, ki so se svetile in v bolečini se je čutil še bolj blizu Jezusu. Njegovo dušo je napolnilo veselje, bil je rešen žalosti in potrnosti. Zdaj, ko se je srečal z Jezusom v trpljenju, se je okrepila njegova vera v odrešenje. Njegovo življenje je šlo proti koncu, saj je bil zaradi bolezni, spokorniškega življenja in postov izčrpan. Takrat mu je priskočila na pomoč prijateljica, sestra Klara. Tolažila ga je in mu prevezovala rane.

V hudem trpljenju je Frančišek spoznal, da ga Nebeški Oče ljubi in v tem veselju se mu je porodila najlepša, najgloblja molitev, Sončna pesem, hvalnica Stvarniku za vse ustvarjeno. V zadnji kitici hvali Gospoda za sestro Smrt, ki ji nihče ne uide in ki pravičnim odpira pot v večno življenje. Želel si je še zadnjič videti svoje mesto, Assisi, mesto svojega otroštva in mladosti. Prijatelji so ga nesli v Porcijunkolo.

Ulegel se je na golo zemljo in med petjem hvalnice stvarstvu za vedno zaprl slepe oči ter odšel h Gospodu. V poslednji pozdrav so mu zapeli škrijančki, ki so se zbrali okrog Porcijunkole. Sprevod se je vil nazaj proti Assisiju. Pogrebci so naredili ovinek in se ustavili pri sestrah klarisah, pri mali cerkvi svetega Damijana, kjer se je v soju sveč, predvsem pa v odsevu svetosti velikega ubožca, od njega poslovila sestra Klara.

Nenadoma sva švignila mimo ogromnih Giottovih fresk. Vse v njih se je premikalo, bile so žive kakor življenje. V hipu sva se ustavila pred njegovim grobom, ki ga niso našli sedemsto petdeset let, tako premišljeno so ga skrili. V sarkofagu je na eni strani ostal odtis telesa svetnika mesta Assisi, svetega Frančiška. V trenutku sva prešla skozi zidovje ogromne, njemu posvečene bazilike, ki stoji na Peklenskem hribu.

Nisem imela občutka, kje sem. Lebdela sva nad današnjim svetim mestom in doživljala zgodbe preteklih življenj. Zdaj so se združene lučke razmaknile in se usedle vsaka na svoj prostor starega mesta. Nad mano nešteto srebrnih zvezd mlečne ceste, pod mano nebo z vtkanim drugačnim vzorcem zlato sijočih zvezdic. In že me je potegnilo v dogajanje. V nepregledni množici človeških duš sem prepoznala marsikatero pokojnika. Premikali so se v nekakšnem zaporedju in tisti, ki mi je bil blizu, je izstopil in se mi nasmehnil. Bili so znane svetovne osebnosti, znanci, prijatelji, sorodniki. Približala se mi je moja zlata babica. Njene iskrene oči so mi govorile: »Bodi srečna.« Ob njej je stal možki. Prepoznala sem ga, čeprav ga nisem nikoli videla. Bil je njen mož, moj dedek, ki je po koncu 2. svetovne vojne izginil neznano kam. Nikoli nismo izvedeli, kje leži njegovo telo. Potem so se zvrstili pokojni strici. Bratranec, ki je zaradi bolezni jeter umrl pri devetintridesetih letih, njegova sestra, ki ni prenesla teže življenja in je naredila samomor. Žalosten je bil njen smehljaj. Širokega nasmeha se mi je prikazala prijateljica, ki je imela kot otrok dve hudi operaciji na odprtem srcu. Vedno pozitivna, z globoko vero v Boga, je prizadevno dokončala šolo za katehistinjo. Ni zapustila otrok, saj so ob rojstvu imeli srčno napako in niso preživeli. Štiridesetletna je odšla k Bogu. Prihajali so mladeniči, ki so vzeli prevelik odmerek mamil. To so bili sošolci mojih sinov, otroci mojih prijateljev. Preveč jih je odšlo. Pa mladi, ki so končali komaj začeto življenje v avtomobilskih razbitinah. Prišla je, s solzami v očeh, dobra

prijateljica, ki je imela multiplo sklerozo. Kot otrok je pretrpela veliko hudega. Bežala je pred pijano in nasilno mamo, dokler je niso dali v rejništvo, kjer so jo topli, izkoriščali in zlorabljali. Delati je začela v tovarni, s petnajstimi leti. Potem je mirno živela z možem in svojo boleznijo. V začetku junija se nekega ponedeljkevega jutra ni več prebudila. Nato se mi je prikazala majhna jajčasta svetloba, v kateri je bil nerazvit otročiček. Pred leti sem imela spontani splav. Oblile so me solze, ko sem za hip uzrla prelepo deklico z pšeničnimi skodranimi lasmi in velikimi temno modrimi očmi. Nežen obrazek je imel poteze mojega moža. Šepetaje me je poklicala: »Mamica!« In neverjetno, okrog nje se je smukal moj ovčar Rex. Rahlo je poskakoval, se je dotaknil s smrčkom, v gobcu pa je držal kamenček, ki ga je spustil na tla pred njo v pričakovanju, da se bo z njim igrala igro prinesli.

Nenadoma sva se znašla v soju mlečne mesečine, ki je modrikasto obarvala vse, česar se je dotaknila. Luna se je spuščala na zahod. Zvezde so izgubljale sijaj. Nežno sem pristala na spalki in z mirom v srcu opazovala, kako se sveti Frančišek lebdeč oddaljuje, razblinja in blede. Potopil se je v neskončno globino nočnega neba, a občutila sem ga vsepovsod okrog in v meni.

Nad Monte Subasiom se je nebo rahlo svetlilo in obarvalo z nežno blede rumeno. V pričakovanju krvavo rdeče zarje sem se zavedala resnice: ljubezni do vseh in vsega.

Jana Kostevc

Svetovni dan mladih – lepota mladega občestva!

Krakow, 18. julija – 1. avgusta 2016

Z velikim veseljem in hvaležnostjo v srcu se spominjam letošnjega srečanja mladih s papežem Frančiškom. Težko je strniti vsa doživetja in misli v nekaj vrstic, gotovo pa me ob koncu tega srečanja spremlja misel na številne mlade širom sveta, ki so Gospodu zares na stežaj odprli vrata svojega srca.

31. Svetovni dan mladih je tokrat potekal v Krakowu, in sicer pod geslom »Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.« Na Poljsko smo se v ponedeljek 18. julija, kot prostovoljci slovenske Frame (Frančiškove mladine), odpravili z dvema kombijema. 14 mladih iz različnih koncev Slovenije ter br. Vlado, br. M. Mitja, s. Urša M. in jaz. Prvi teden je bil namenjen uvajanju v delo, spoznavanju mesta

ter duhovni pripravi prostovoljcev. V tem času je v Krakowu potekal tudi festival usmiljenja, ki smo se ga lahko le bežno udeležili, a dovolj, da smo ujeli utrip enega izmed slavnih koncertov ter nekaj bogatih pričevanj. Zelo lepo bilo tudi pri sv. Janezu Pavlu II. in sv. Favstini, kjer je 20. julija v baziliki Božjega usmiljenja uvodno sveto mašo za prostovoljce daroval kardinal Stanisław Dziwisz.

Sledila so priložnostna dela, spoznavanje prostovoljcev drugih držav, čudenje nad velikostjo prostora Campus misericordiae, ki so ga postavili za vrhunec srečanja s papežem Frančiškom, ogled Auschwitz/Birkenau, Taizeiska molitev mladih, predvsem pa je v tem času rasla povezanost med nami. V enem izmed večerov smo se pridružili tudi srečanju svetovne Frame. Prav neverjetno je bilo videti, kako živ je sv. Frančišek na različnih koncih sveta.

Z novim tednom, smo dobili konkretnjša navodila za naše delo. Kot skupina smo bili dodeljeni v pomoč v Tauron areno, kjer so potekale kateheze, pričevanja, sv. maše za angleško govoreče narode. Sprejemali smo mlade in jim pomagali pri iskanju različnih delavnic, kapele kjer je potekala adoracija, prostora za spoved, restavracij, ... in hkrati skrbeli za varstvo glavnega odra. Zaradi narave dela, ki smo ga imeli v sami dvorani, smo tako lahko sledili večini programa, ki je bil zelo bogat. Močno me je nagovorilo občestvo mladih. Njihovo hrepenenje po zakramentu sprave, njihova tiha molitev pred Najsvetejšim, njihovo veselje ob srečanju z vstalim Kristusom.

Bližal se je četrtek 28. julij in z njim težko pričakovani prihod papeža Frančiška med mlade. Prizorišče Błonia, kjer smo ga pričakali, je bilo v neposredni bližini športne dvorane Wisła, kjer smo nekateri prostovoljci tudi stanovali. Tisti po-

poldan je bilo vzdušje še prav posebej lepo, papež Frančišek pa nas je nagovoril z besedami:

»Zame je Božji dar videti vas v tako velikem številu, vas z mnogimi vprašanji, vas, ki skušate narediti spremembo. Prijetno in lepo je videti vso to nemirnost! Cerkev vas danes gleda in se želi od vas učiti, si osvežiti zavedanje, da ima Očetovo Usmiljenje mladosten obraz in da nas vedno znova vabi, da postanemo del njegovega kraljestva.

Vem za vaše navdušenje nad poslanstvom, zato si drznem ponoviti: usmiljenje ima vedno mladosten obraz! Saj se je usmiljeno srce pripravljeno gibati izven varnega območja. Usmiljeno srce lahko gre ven in sreča druge; pripravljeno je vsakogar objeti. Usmiljeno srce zmore biti pribežališče tistim, ki nimajo doma ali so ga izgubili. Zmore graditi dom in družino za izseljence, sposobno je nežnosti in sočutja. Usmiljeno srce lahko deli svoj kruh z lačnimi in sprejme begunce ter izseljence. Reči »usmiljenje« skupaj z vami je kot reči priložnost, prihodnost, predanost, zaupanje, odprtost, gostoljubnost, sočutje in sanje.«

Naslednji dan je na istem prizorišču potekal tudi križev pot, ki ste ga nekateri spremljali po televiziji. V soboto smo,

kot običajno, delali v Tauron areni, popoldan pa smo se odpravili na Campus misericordiae, osrednji prireditveni prostor, kjer je potekala vigilija pred vrhuncem Svetovnega dneva mladih. Papež Frančišek je skupaj s 6 mladimi (iz vsake celine po en predstavnik) stopil skozi posebej za to priložnost oblikovana svetoletna vrata. Sledila so pričevanja 3 mladih, papežev nagovor, adoracija ... Žal smo zaradi oddaljenosti kraja in dela, ki nas je zjutraj čakalo, morali predčasno zapustiti prizorišče, a delček tega zelo lepega večera smo vendarle ponesli s seboj.

Nedelja, 31. julija je bila za večino prostovoljcev drugačna, kot nedelja romarjev. Le ti so ob 10h skupaj s papežem Frančiškom obhajali osrednjo sv. mašo, medtem ko smo prostovoljci opravljali vsak na svoje delo in se s papežem srečali popoldan ob 17h. V Tauron areno je prišel v vsej svoji preprostosti, nam preprosto in spontano spregovoril kakor oče. Pustil nam je tudi že napisan govor, ki ga je zaključil z besedami:

»V prostovoljstvu je pomembno vsako delo, tudi najpreprostejše. In njegov najvišji smisel je odprtost za Jezusovo navzočnost, je izkušnja ljubezni, ki pride od zgoraj, spodbudi na pot in napolni z veseljem.« Prostovoljec svetovnih dni mladih ni samo nek delavec, vedno je evangelizator, kajti Cerkev obstaja in deluje, da bi evangelizirala.« Ko je Marija zaključila svoje služenje pri Elizabeti, se je vrnila domov v Nazaret. Kakor je prišla, z obzirnostjo in preprostostjo, tako odide. Tudi prostovoljci ne bodo videli sadov svojega dela v Krakowu. V svojih življenjih jih bodo odkrili in se jih radostili njihovi bratje in sestre, katerim so služili. »To je zastonjskost ljubezni! A Bog pozna vašo požrtvovalnost, vaše prizadevanje in vašo velikodušnost. On – bodite prepričani – vam ne bo pozabil povrniti za vse, kar ste storili za to Cerkev mladih, ki se je zbrala te dni v Krakowu s Petrovim naslednikom. Izročam vas Bogu in Besedi njegove milosti (prim. Apd 20,32); izročam vas naši Materi, vzoru krščanskega prostovoljstva; in vas prosim, ne pozabite moliti zame.«

Prostovoljci Frame smo tako skupaj preživeli nekaj zares čudovitih in nepozabnih dni. Veliko vsega je, kar je nagovorilo srce in ostaja v zapisno v njem. Ob tej priložnosti vam posredujem še nekaj odmevov na SDM tudi od ostalih članov naše ekipe in vas v imenu vseh že vabim na naslednji svetovni dan mladih, ki bo v Panami. Zares, vredno je iti preko

vseh svojih dvomov in strahov, vredno je preprosto zaupati in odpreti srce za srečanja, ki nam jih podarja Gospod!

Blaž: »Čudovita izkušnja, ki jo priporočam vsakemu mlademu. 14 dni Krakowa je dovolj, da se zbližaš z Bogom in z ljudmi!«

Špela: »SDM na nenavaden način v srcu združi osebni mir z vznemirljivo lepoto skupnosti!«

Neža: »Skupaj . . . do sreče, do sonca, do navdušenih romarjev, do utrujenih sprostovoljcev, do nabasanega tramvaja, do sence pred vročim soncem, do zavetja pod palerino, do skupne molitve, do Boga, do . . . Skupaj smo našli cilj in ker smo bili skupaj, nihče ni zgrešil.«

br. M. Mitja: »Biti prostovoljec na SDM krepi telo in mehča duha. Bodite usmiljeni, kajti usmiljeni boste dosegli! Čez šest let SDM v Maribor!

s. Tina Dajčer

... pa mirna Bosna

»Če še enkrat začne vojna, takoj poberem kovčke in se spravim na varno!«, nam zaupa domačinka iz Prijedorja. »Tri leta si sploh nisem upala v mesto. Če ne bi imeli zemlje, kmetije . . . Prijatelji muslimani so nam ob pregonu zapustili dve kravi, ne vem, kako smo sploh preživel!« »Oče je moral kopati bojne jarko, brat je bil v vojski . . . , nisem vedela, se bosta sploh še vrnila živa ali ne . . . « Zgodbe, ki jih slišimo vsakodnevno od raznoraznih ust, ob zaskrbljujočih novicah o tovorih orožja, ki nenehoma potujejo k novim lastnikom.

»Ma pejmo že nocoj pogledat, a, de bomo vsaj vidli, ki nej jutre začnemo!« smo soglasno odločili starejši člani odprave in se podali iz vrveža Prijedorskih ulic proti divjini opuščenih premogovnikov. Sami, po spominu iz izvidnice. Cesta postaja vedno bolj zakrpana, vedno bolj nas premetava . . . Že pristanemo na makadamu, a še nismo na cilju . . . Potem ko dvakrat zaidemo s poti, vendarle pristanemo v dolinici, obdani z gozdom, posajeni s koruzo iznad katere se dviga hiša, ki kliče po obnovi za nove lastnike – brezdomni družini Mladena in Nermine, ki sta oba brezposelna, Nermine pa je še na pol hroma po možganski kapi. K staršema se stiskata še Kristina in Kristjan, ki hodita v drugi in prvi razred OŠ. Dokler ta hiša ne bo primerna za bivanje živijo v majhni »vikend hiški«, na drugi strani močno onesnaženega potoka, ki je po povodnji ostal brez mostička, med njima pa je bila

blatna steza, polna žičnatih prepek, da kruleči mesnati štirinožci ne bi popihali. Mama je kuhala kar na štedilniku na drva pred hiško, ki je imela obe okni razbiti. Z denarjem je zelo težko, ko so vprašali hčerko, koga od staršev ima raje, je kot iz topa odgovorila: »Tata, ker mi plačuje malico v šoli!« Bog ve, kje stakne tisti denar? Naslednji dan zavihamo roka-ve. Mojster Miloš in pomočnik Aleš, pa brat Boris - mojster za vse, član bratstva OFS iz Vipavskega Križa, šolski kaplan Primož, Miloševa Danijela in osmerica nekdanjih, sedanjih dijakov, dijakinj ŠGV in njihovih prijateljev. Hiša izgubi staro kritino in z njo tudi polha, upanje, da družini obnovimo vodo-vod, je padlo v blato, ob ugotovitvi, da je izvir presahnil. Da pa ne bi voda prišla skozi streho, le to obnovimo, zamenjamo dotrajan les in na novo prekrijemo. Domen se najprej na vrhu nekaj časa zaskrbljen ozira po okoliškem gozdu, nato pa zakadi v breg in se vrne »smrečasto« okrašen. Njegov tovor pristane na vrhu strehe. Hišo še temeljito očistimo, odstranimo dotrajan ali poškodovan omet, tlak . . . Blatna steza dobi stopnice, žičnate prepeke zamenjajo vrata in čez potok zgradimo brv. Tudi mrzel veter več ne silil v hiško, ustavila ga bo novo steklo. Za nami zagrabi nova ekipa, ki bo končala začeto delo.

Tudi Frančišek je naprej mešal malto, nosil les, obnavljal cerkvico iz kamnja, prek tega je kasneje spoznal, da je potrebna obnove tudi živa Cerkev. Tudi v Bosni je podobno. In šele ko bo občestvo resnično zaživelo v miru, se njej, njenim prebivalcem in vsem ostalim obetajo lepši časi.

br. Gregor Rehar

DUH ASSISIJA

praznuje 30 let 1986 - 2016

Dan duhovnosti

”In bil sem usmiljen z njimi.”

sobota,
5. novembra
2016
Ljubljana – Vič,
pri frančiškanih

program dneva:

9 ³⁰	zbiranje
10 h - 10 ³⁰	češčenje Najsvetejšega v cerkvi
10 ³⁰ - 11 h	kava in čaj pred Antonovim domom
11 h	predavanje p. Janez Šamperl OFMConv in pričevanja
13 h - 14 h	kosilo frančiškani
14 h	predstavitvev Antonovega doma
15 h	sv. maša v cerkvi nadškof Stanislav Zore

Vabi Frančiškova konferenca

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

Ta številka Frančiškovega prijatelja ima pomenljivo rdečo nit: UČENJE. Ko govorimo o učenju po navadi mislimo na učence vseh vrst. Oni se učijo, oni vsrkavajo nova spoznanja. V naslednja zgodbi, ki sem jo prejel po elektronski pošti od mojih prijateljev, je glavna oseba otrok, čeprav se o njem ne govori veliko. Zgodba sama pa razkriva, kako smo odrasli »učitelji« mlade generacije s svojim življenjem in obenem smo tudi sami »učenci« v našem življenju.

Ker je stran »MOLITVENA NAVEZA« namenjena bolj ali manj starejši generaciji – sem imel pomisleke, kako lahko ta zgodba spodbudi željo po molitvi za Dobre družine in duhovne poklice. Po kratkem premisleku me prav rdeče nit FP UČENJE spodbudila, ja, vsi se moramo učiti in se spreminjati ... in se z molitvijo podpirati.

Naslov tej zgodbi dajem sam:

... Najin sin bo imel v tem mesecu veliko izpitov

Ko sem prišel zvečer domov, je moja žena pripravljala večerjo, prijel sem jo za roko in rekel, da ji moram nekaj povedati. Opazil sem bolečino v njenih očeh.

Nenadoma nisem vedel kako bi odprl svoja usta. Ampak moral sem ji povedati, kar me je grizlo že nekaj časa. Želim se ločiti, sem ji

rekel. To sem izrekel zelo mirno. Zdelo se mi je, da je moje besede niso vznemirile, namesto tega me je nežno vprašala, zakaj? Nisem ji odgovoril na njeno vprašanje, kar jo je razjezilo. Vrgla je proč palčke, ki jih je jedla in zavpila name, ti nisi pravi moški. Tisto noč nisva več spregovorila drug z drugim. Ona je vso noč le jokala. Vedel sem, da je želela izvedeti, kaj se je zgodilo v najini zakonski zvezi. Vendar težko bi ji dal zadovoljiv odgovor; enostavno izgubila je moje srce, ki je zdaj bilo za Jano. Nisem je več ljubim. Z njo sem bil le še zaradi dolžnosti.

Z globokim občutkom krivde, sem pripravil razvezni sporazum, ki se je glasil, da lahko ima ona najino hiše, avto in 30 % deleža mojega podjetja. Ko sem ji ga ponudil, ga ni niti prebrala, ampak ga je takoj raztrgala na koščke. Ženska, ki je preživela deset let svojega življenja z mano mi je postala v tem trenutku popoln tujec. Žal mi je bilo zanjo, da je z mano upravljala svoj čas, denar in svojo energijo, vendar nisem mogel vzeti nazaj tega kar sem rekel, in kar sem čutil, zakaj, tako zelo sem ljubil Jano. Končno je glasno zajokala pred mano, kar je bilo za pričakovati. Zame je bil njen jok pravzaprav olajšanje. Ideja o ločitvi, ki me je morila že nekaj tednov je bila končno jasno izrečena.

Naslednji dan sem prišel iz službe zelo pozno, našel sem jo nekaj pisati pri mizi. Nič si nisva povedala, šel sem naravnost spat in zaspal sem zelo hitro, ker sem bil utrujen po napornem dnevu z Jano. Ko sem se sredi noči predramil, je bila še vedno tam pri mizi in je nekaj pisala. Nisem si delal skrbi, obrnil sem se in spal naprej.

Zjutraj mi je predstavila njene ločitvene pogoje: nič ni hotela od mene, ampak potrebovala je en mesec, preden bi vložila ločitvene papirje in o tem povedala ljudem. Želela je, da se ta mesec oba obnašava, kot da ni nič narobe, da ta mesec živiva povsem normalno življenje. Njen razlog je bil preprost: najin sin je imel v tem mesecu veliko izpitov in želela je, da ga ločitev ne bi vznemirila. To je bilo zame sprejemljivo.

Vendar je želela še nekaj, prosila me je, da se spomnim, kako sem jo na poročno noč nesel od vhodnih vrat do najine spalnice. Zdaj je želela, da jo vsako jutro v tem mesecu nesem iz najine spalnice do vhodnih vrat. Mislim sem si, da se ji je zmešalo. Da bi najin zadnji mesec skupnega življenja naredil znosnega, sem sprejel to njeno nenavadno zahtevo.

Jani sem povedal, kakšne ločitvene pogoje mi je postavila žena. Glasno se je zasmejala in dejala, da je to absurdno. Ne glede na to, kaj ima za bregom, se bo konec koncev morala sprijazniti z ločitvijo, je rekla zaničljivo.

Z ženo nisva imela telesnega stika odkar sem jo varal z Jano. Torej, ko sem jo prvi dan odnesel do vhoda, sva se oba počutila precej nerodno. Najin sin je šel za nama, očka nese mamu v rokah, je nagajivo komentiral. Ob njegovih besedah sem začutil bolečino. Iz spalnice v dnevno sobo, nato do vhodnih vrat, z njo sem hodil več kot deset metrov v naročju. Zaprla je oči in tiho rekla; ne povej še najinemu sinu o ločitvi. Prikimal sem, počutil sem se nekoliko vznemirjenega. Pri vratih sem

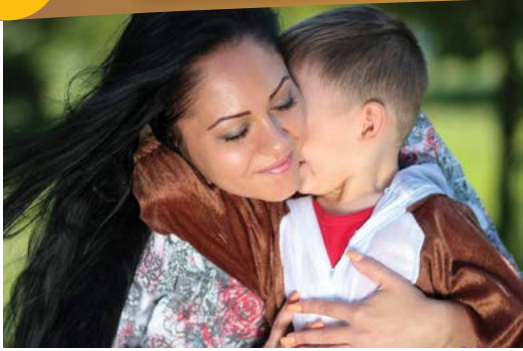
jo dal dol. Odšla je na avtobus, jaz pa sem se z avtom sam odpeljal v službo.

Naslednji dan nama je že šlo lažje. Objela me je okrog vratu in se sklonila na moje prsi. Lahko sem vonjal vonj njene kože in parfuma na majici. Zavedel sem se, da že zelo dolgo nisem skrbno pogledal svoje žene. Ni bila več mlada. Na obrazu je imela drobne gubice in nekaj pramenov sivih las. Najin zakon je na njej pustil vidne sledi. Za minuto me je spretelo, kaj sem ji pravzaprav storil, vendar sem te misli hitro potisnil na stran.

Četrty dan, ko sem jo dvignil, me je ponovno objel občutek najine nekdanje intimnosti. To je ženska, ki mi je dala deset let svojega življenja. Peti in šesti dan sem spoznal, da je moj občutek intimnosti še naraščal. Jani nisem nič povedal o tem. Vsak dan jo je bilo nekako lažje nositi do vrat, celo lažje kot dejstvo, da se mesec izteka. Morda me je vsakdanja vaja naredila močnejšega, sem si prigovarjal.

Nekega jutra je izbirala, kaj naj obleče. Pomerila je že kar nekaj oblek, vendar ni mogla najti ustrezne. Vzdihnila je, vse moje obleke so mi postale prevelike. Nenadoma sem spoznal, da je zelo shujšala in to je bil verjetno razlog, da sem jo tako zlahka nosil do vrat.

Nenadoma me je zadelo ... toliko bolečine in grenkobe ima pokopane v svojem srcu. Podzavestno sem stegnil roko in se dotaknil njene glave.

premisli ... Stopil sem v pisarno k Jani in ji dejal, oprosti, ne želim se več ločiti.

Začudeno me je pogledala in me prijala za čelo. Imaš vročino? Je rekla. Umaknil sem njeno roko z moje glave. Žal, Jana, sem rekel, ne bom se ločil. Moje zakonsko življenje je bilo verjetno dolgočasno zato, ker nisva znala ceniti malenkosti v najinem odnosu, ne zato, ker se ne bi več ljubila. Spoznal sem, odkar sem jo prinesel v najin dom na najin poročni dan, da jo želim nositi do dne, ko naju bo smrt ločila. Jana, kot da se je nenadoma zbudila, me je močno klofutnila in nato glasno zaloputnila vrata, slišal sem, da je zunaj bruhnila v jok. Šel sem ven in se odpeljal proč. V cvetličarni na poti sem naročil šopek za mojo ženo. Prodajalka me je vprašala, ali naj kaj napiše na vizitko. Nasmehnil sem se in rekel naj napiše: Nosil te bom vsak dan, dokler naju smrt ne loči.

Tistega dne sem prišel domov s šopkom rož in nasmehom na obrazu, stekel sem gor, in našel svojo ženo v postelji – mrtvo. Moja žena je bila boj z rakom, vendar sem bil zadnje mesece tako zaposlen z Jano, da tega nisem niti opazil. Vedela je, da bo kmalu umrla, zato me je želela zaščititi pred negativno reakcijo najinega sina, če bi izvedel za ločitev. Kar mi je na koncu ostalo je bilo to, da sem ostal vsaj v očeh najinega sina ljubeč oče ...

br. Placid Prša

Ravno v tem trenutku je v sobo stopil najin sin je rekel: oče, čas je, da odneseš mamo do vrat. Njemu je to, da sem mamo vsak dan odnesel do vrat, postalo že sestavni del njegovega življenja. Moja žena je pomignila sinu, naj pride bliže, nato ga je z nežno materinsko kretnjo tesno prižela k sebi ... moral sem se obrniti vstran, saj so se mi oči napolnile s solzami ... Hitro sem vzdignil ženo v svoje roke in jo odnesel do vhodnih vrat. Njene roke so počivale na mojem vratu nežno in povsem naravno. Držal sem njeno telo trdno, prav tako kot na najin poročni dan.

Vendar me je njena shujšanost zelo žalostila. Zadnji dan, ko sem jo moral odnesti do vhoda, sem še komaj premikal svoje noge. Najin sin je že odšel v šolo. Tesno sem jo prijel in ji rekel, da mi je žal, da nisem prej opazil, da posvečam najinem skupnem življenju premalo intimnosti. Odpeljal sem se v pisarno, hitro sem skočil iz avta, ne da bi ga zaklenil. Strah me je bilo, da si bom v zadnjem hipu

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Adventna molitev – v duhovno pesem – pa ne za sprostitev

Pesem „Moč, ki jo daje Gospod“ je ena izmed štirih novih kapucinskih pesmi, ki smo jih prvič uradno predstavili na letošnjem radijskem misijonu Radia Ognjišče. Njihovi nastanki segajo približno dve leti nazaj, najstarejša, prav „Moč, ki jo daje Gospod“, pa je pognala korenine že pred štirimi leti.

Rodila se je, ko sem bil v gimnaziji, v dijaškem domu, kot molitev za duhovni adventni večer, besedilo pa je bilo precej drugačno, kot je danes. Takrat sem jo shranil, saj sem čutil, da ima molitev neko moč. Sicer pa se mi ni niti približno sanjalo, da bo pesem nekoč dobila sedanjo glasbeno podobo ter na koncu celo videospot ...

Po koncu srednje šole sem vstopil v kandidaturu k bratom kapucinom. Nekoga dne je do mene prišel eden od bratov, ki me je spodbudil k pisanju novih duhovnih pesmi. Začele so nastajati pesmi, pripovedi, ki so takrat navdihovale – pesem o patru Piju, o egiptovskem Jožefu. Med starimi zapiski in šaro pa sem našel še staro adventno molitev. Čutil sem, da lahko iz molitve nastane prava pesem, zato sem jo takoj poslal Nejcu, ki jo je besedilno uredil ter napisal glasbo zanjo.

Štiri nove pesmi smo z brati kapucini pospešeno vadili približno pol leta z željo, da bi dobile tudi studijske zvočne preobleke

in bi bile nared za radijski misijon. Med številnimi vajami, ki so trajale več mesecev, se je takrat še sokandidatu Ambrožu porodila ideja, da bi pesmi dodal še rap. In res je ta del pesmi sestavil prav na dan, ko smo takrat še kot kandidati pisali prošnje za vstop v postulat.

Pred snemanjem pesmi smo bili na intenzivnih pevskih vajah v Vipavskem Križu in ravno tam je padla ideja, da bi nekoč za katero od štiriperesne deteljice nastal tudi videospot.

Potrebne priprave in sestavljanje zgodbe smo začeli v naslednjem letu, našem letu postulata v Italiji. Od tam smo Ambrož in družina pošiljali ideje snemalni ekipi Davida Sipoša, ki je naposled oblikovala končni scenarij videa. Kjer se je ideja za spot porodila, tam se je zamisel tudi izvršila – v Vipavskem Križu, letošnjega junija ...

Bratje kapucini upamo in verjamemo, da vam bo spot pomagal videti čudeže ljubezni, ki jih Gospod dela v naših življenjih – pa ne samo teh, ki so v spotu ... ampak mnoge druge, npr. tiste v spovednici ...

Spot si lahko ogledate na: https://www.youtube.com/watch?v=qEruz_fsfGQ

Jožef Mezeg

Naučiti se živeti pomeni naučiti se ljubiti

Delavnice molitve in življenja (DMŽ) so služenje v Cerkvi, ki imajo svoje cilje in svoje meje. DMŽ se npr. ne posvečajo celostnemu oblikovanju vernikov s pomočjo cerkvenih dokumentov, prav tako tudi ne sistematičnemu poučevanju, teološkemu oblikovanju, katehezi ... DMŽ posredujejo vernikom predvsem praktično metodo za učenje molitve; pomagajo jim moliti na sistematičen, raznolik in postopen način, od prvih korakov do globin kontemplacije. To učenje seveda ni teoretično kot kak tečaj, ampak je praktično in je organizirano kot delavnica. V delavnici se učiš tako, da delaš, in medtem ko delaš, se učiš. V našem primeru se glagola učiti se in delati nanašata na molitev: moliti se naučiš tako, da moliš. Delavnica molitve ima torej predvsem praktičen in izkustven značaj.

Kar trije papeži – Janez XXIII., Janez Pavel II. in Benedikt XVI. – so neverjetno zavzeto ponavljali: »Učite moliti Božje ljudstvo.«

Moliti ne pomeni razglabljanje, ampak k Bogu povzdigniti duha – pozornost in čutenje – in tako vstopiti v občuteno povezanost s Ti. Gre torej za življenjsko dejavnost. Življenjskih reči se naučiš, če jih živiš, če jih izpolnjuješ.

DMŽ nimajo drugega namena, kot učiti moliti in krščansko živeti. Vendar se ne smemo ušteti. Najprej je treba izkusiti, nato pa učiti. Tako morajo biti Voditelji DMŽ najprej priče: najprej morajo vse tisto, kar bodo druge učili, sami videti, slišati in izkusiti.

Jezus, ki se je opisal z besedami: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen«, nam pravi tudi: »Jaz sem trta in vi mladike.« Če se mladika drži trte, bo njeno grozdje sladko, njen sad obilen. Če pa je mladika ločena od trte, pa tudi vemo, kakšni bodo njeni sadovi: nerodovitnost, praznina, žalost, smrt. Od trdnosti življenjske povezanosti oznanjevalca veselega oznanila s prvim Oznanjevalcem Jezusom bosta odvisni rodovitnost in verodostojnost.

Br. Ignacio Larrañaga je zapisal: »Spominjam se, da je moje življenje precej zaznamovalo prvih šest let, ko sem se nastanil v Čilu. Poln mladosti sem prišel iz Španije. Vse sem imel na dosegu roke. Pred tem sem doživel čudovite duhovne izkušnje. Bil sem poln apostolskega žara in odločen, da svoje življenje popolnoma podarim, brez predvidevanj in pričakovanj. Tako sem se že takoj na začetku mojega bivanja v Čilu vključil v različne apostolske dejavnosti in jih vdano ter zadovoljno opravljal v vsej polnosti. Po petih letih bivanja v Čilu sem začel delovati na nacionalnem in internacionalnem področju pri francišškanskem inštitutu CEFEPAL. Tam sem

prvič začel prakticirati t. i. »Francišškanske tedne«. Kasneje sem se udeležil tudi evangeliziranja po državi in izven države. Takrat sem se zavedel, da se v naši Cerkvi ne uči, kako naj molimo, vsaj ne načrtno, organizirano in postopno. Opazil sem celo, da se tudi na seminarjih ne uči, kako moliti, in niti se ne namenja molitvi kakšne pomembnosti. Bolj se usmerja pozornost k filozofiji in teologiji. Leta in leta sem bil zaskrbljen, čutil sem neko tesnobo ... v glavi sem premleval in se spraševal, kaj naj naredim, kako naj zapolnim to svojo praznino. Med Francišškanskimi tedni je ta tesnoba rastle in se še bolj poglobila, ko sem začel s srečanji Izkušnja Boga. Tesnoba je izginila, ko sem začel učiti, kako moliti načrtno in organizirano. Temu načrtnemu in organiziranemu učenju sem dodal še dogmatično osnovo, temeljitost, pogostost, gorečnost in evangeliziranje. Ni šlo le za naučiti se moliti, vendar predvsem naučiti se, kako živeti. Kakšen naj bi bil rezultat? Takšen kot ga je želel Janez Pavel II: nova evangelizacija.«

Edino, kar človek potrebuje, je Bog. Celomi kristjani živimo, kot da Bog sploh ne bi obstajal. Zato evangelizacija pomeni predvsem govoriti o Bogu, oznanjati in slaviti edinega živega in pravega Boga, Stvarnika in Odrešitelja ... Boga ne moremo predstaviti nekemu zgolj z besedami. Ne moremo spoznati osebe, če o njej samo slišimo govoriti. Oznanjati Boga pomeni vzpostaviti osebni odnos med verniki in Bogom: naučiti moliti. Zato so šole molitve ter skupnosti molitev tako pomembne. Osebna molitev in liturgična molitev se medsebojno dopolnjujeta.

DMŽ v osnovi niso imele namena, da bi za sabo puščale ustaljene molitvene skupine, »toda že od rojstva DMŽ«, kot pripoveduje br. Ignacio Larrañaga, »so naši voditelji velikokrat poslušali eno samo vprašanje, ki je bilo vedno znova ponavljano: In zdaj kaj, in

kaj zdaj, ko je konec delavnic? Kaj zdaj? Na tisočkrat smo začutili neko stisko, tudi jaz osebno, skozi teh 28 let. Tukaj nam nekaj manjka. Vsaj mene osebno ni vznemirjala ta praznina, ampak me je to vprašanje: in kaj zdaj? vedno pustilo nemirnega in iščočega. Tukaj nekaj manjka. Name so naslovili zelo lepa pisma iz različnih koncev sveta in mi razlagali pobude, ki so jih različni udeleženci delavnic začeli živeti z različnimi značilnostmi. Ti so že odgovarjali na vprašanje: kaj pa zdaj?« Ob sklepu zemeljskega življenja je br. Ignacio Larrañaga ustanovil novo skupnost, »ki v DMŽ pomeni veliko novost, Krog molitve in življenja. Kot Cerkev, ki je utemeljena na novi evangelizaciji, ki pomeni može in žene, ki bodo občutljivi, navdušeni, veseli, polni vere in gorečnosti. Krog mož in žena, ki bodo ljubeči in zavzeti za zadnje v tej družbi: umirajoče, rakave bolnike, tiste, ki jih nihče ne gleda, osamljene in jim bodo prinašali bližino, navzočnost, usmiljenje, veselje in bodo na ta način postali kakor Samarijani v evangeliju, v duhu Francišška Asiškega ali Terezije iz Kalkute. Hočemo, da ti Krogi molitve in življenja postanejo avtentična skupina tistih, ki goreče hodijo za Jezusom. Kakor tisti, ki so ga obkrožali, ga poslušali in ga z veseljem in navdušenjem spremljali po Galileji in Judeji.«

Ana Bratina, članica Kroga molitve in življenja v Vipavskem Križu je zapisala: »V času,

ko sem razmišljala o teh par vrsticah, ki naj bi jih napisala, so mi vedno znova odzvanjale besede: »Učenik, kje stanuješ?« »Pridita in poglejta.«

In peščica nas je šla za njim v Krog, kakor se imenuje naša molitvena skupina. Leta 2014 smo obiskovali Delavnice molitve in življenja v Vipavskem Križu. Ker so prehitro minile in smo nekateri še hoteli ostati skupaj, smo se povezali v Krog. Tako nas Oče vsak četrtek za dve uri zvečer že dve leti zbere skupaj. In vsakič znova nam reče: »Še mnogo vam imam povedati.« Tako se dobimo spet naslednji četrtek. Po njih hrepenimo in so nam kot nekakšne injekcije, da lažje prebrodimo težave, skrbi, strahove, pa tudi, da si podelimo veselje, srečo in hvaležnost. Vsak izmed nas je edinstven, neponovljiv. Bog nas je ustvaril. Smo božji dar drug drugemu. Tako si v skupini vsak teden med seboj podelimo vse lepe trenutke, pa tudi tiste težje. Tako se med seboj bogatimo z vsem, kar prinesemo s seboj. Drug od drugega se lahko veliko naučimo. Največji učitelj med nami pa je naš Oče. On brezpogojno ljubi, brezpogojno odpušča in je neskončno usmiljen. Taki moramo biti tudi mi – do sebe in do naših bližnjih. Kar se moramo večkrat vprašati, je: »Kaj bi Jezus storil na mojem mestu?« in odgovor bomo vedno dobili na dlani. Učimo se ljubiti, spoštovati, odpuščati, nositi križ, biti sočutni, potrpežljivi. Drug drugemu moramo biti zgled. Vsak izmed nas je bil kdaj v hudi stiski. Če svoje težave izročiš Očetu in podeliš z drugimi, jih je lažje nositi. To še vedno občutimo v našem Krogu. Med tednom, ko se ne vidimo in smo vsak na svojem koncu, si stojimo ob strani z molitvijo in tudi s kakšnim klicem, sporočilcem. To nas dvigne. Za ta dar bližine smo Očetu neizmerno hvaležni. Prosimo ga, naj blagoslavlja naš trud, naša življenja in naj nam še naprej stoji ob strani.«

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Sončna cesta

Francesco Lorenzi

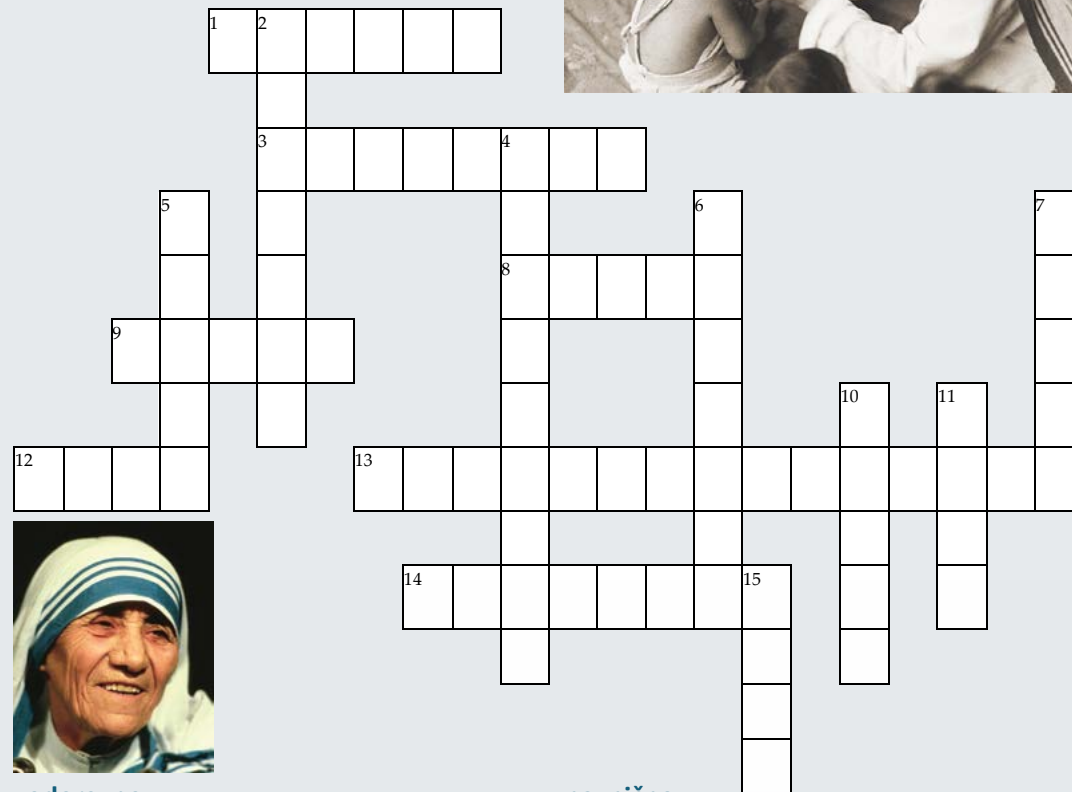
Tisti, ki ste bili letos v Stični, ste se lahko srečali s skupino The Sun, ki jo sestavljajo štirje italijanski fantje iz Vicenze, ki so z nami delili svojo izkušnjo ponovnega odkrivanja Svetega v sebi in v okolju. Leta 1997 so ustanovili rock skupino Sun Eats Hours, ki je nekaj letih dosegla velik uspeh (štiri zgoščenke v angleščini, več kot tristo koncertov). Skupaj z njim pa so prišle tudi skušnjave (mamila, alkohol, spolnost) in življenjska kriza. Prepri in zlorabe so razrahljali prijateljske vezi med njimi. A prav to je bila zanj življenjska prelomnica. Po mnogih očitkih vesti in nizu »bogljučij«, kot jih imenuje Francesco Lorenzi, avtor knjige, se je sam srečal z Jezusom in doživel prepород kot kristjan in glasbenik. Po zaslugi te nenadne »iskrice« je začel pisati pesmi v italijanščini. Za Jezusa mu je uspelo pridobiti tudi druge člane benda, ki so se postopoma osvobodili svojih odvisnosti. Odločili so se preimenovati v The Sun, Sonce, ker jim to odslej razsvetljuje srce in jih vodi na njihovi novi poti. Leta 2013 so po koncertnih turnejah na Portugalskem, v Braziliji, Palestini in Italiji nastopili tudi v Vatikanu pred papežema Benediktom XVI. in Frančiškom. Knjiga Sončna pesem, ki je izšla pri založbi Družina, prinaša tako osebno zgodbo pevca Francesca, hkrati z njo pa tudi razmišljanja o smislu življenja, glasbi, prijateljstvu in odnosu z Bogom.

Mati Terezija

(26. (oz. 27.) 8. 1910 – 5. 9. 1997)

O redovnici, ki je bila v nedeljo, 4. septembra 2016 razglašena za svetnico, je bilo že veliko napisanega in je med ljudmi poznana. Preveri, koliko poznaš osnovna dejstva o njej. (MT – Mati Terezija)

vodoravno

1. rojstni kraj MT
3. drugi del imena redovne skupnosti, ki jo je ustanovila MT Misijonarke _____
8. barva traku na sariju
9. zadnji del imena prve hiše, ki jo je MT odprla za umirajoče in zapuščene; Hiša čistega _____
12. naziv, s katerim so MT klicali v redu
13. nagrada, ki jo je MT 1997 prejela za mir (dve besedi)
14. pisalo v rokah Boga, za katerega se je imela MT

navpično

2. kraj v Indiji, kjer je MT začela svoje novo poslanstvo
4. predmet, ki ga je poučevala v šoli v Indiji
5. število zaobljub, ki jih imajo sestre Misijonarke ljubezni
6. obutev MT
7. država, kamor je MT najprej odšla od doma in postala redovnica
10. rojstno ime MT
11. oblačilo, ki ga je MT izbrala za redovno obleko
15. šteje za njen rojstni dan, čeprav se je zgodil dan po njem

Zgodovinsko romanje bratov kapucinov v Herceg Novi

V organizaciji dveh kapucinskih provinc - beneške in hrvaške ter svetišča sv. Leopolda Mandića v Padovi, je stotina njegovih častilcev obiskala njegovo rodno mesto Herceg Novi. Posebnost tega romanja, ki ga lahko imenujemo zgodovinski dogodek za to črnogorsko mesto je, da je bilo med romarji tudi 35 bratov kapucinov, sobratov sv. Leopolda. To je tudi skoraj zagotovo največje številčna skupina bratov kapucinov, ki je v zadnjih nekaj desetletjih obiskala župnijo, v kateri so bratje beneške province delovali do prvih let 20. stoletja. Ob glasnem zvonjenju iz župnijske cerkve sv. Hieronima, je romarje pričakal kotorski škof Ilija Janjić, ki je vodil somaševanje v tej cerkvi. V njej je pred 150 leti sv. Leopold prejel milost krsta. V pridigi, ki jo je v italijanščino prevajal br. Jure Šarčević, hrvaški provincial, je škof izrazil svoje veselje ob tako velikem številu posvečenih oseb in častilcev sv. Leopolda. Prve je spomnil, naj bodo po Leopoldovem zgledu veseli oznanjevalci Božje besede in delivci zakramentov v svetu, ki se vedno bolj oddaljuje od Boga. Dogodek ni razveselil le bratov in vernikov, temveč tudi številne turiste. Izraženo je bilo upanje, da bodo nekoč telo sv. Leopolda obiskalo tudi domači kraj. Zelo blizu so tudi dogovoru, da bo rojstno hišo končno krasila tudi spominska plošča na tega svetnika. Več na www.kapucini.hr.

Kapitelj Perijske kapucinske province in razglasitev Provincialne delegature v Boliviji

Od 1. do 5. avgusta je v kapucinskem samostanu v Nani, v Limi v Peruju pod predsedstvom br. Hugota Mejia Moralesa, vrhovnega svetovalca kapucinskega reda, potekal peti redni kapitelj Perijske kapucinske province. Na njem se je zbralo sedemdeset bratov z večnimi zaobljubami Perijske province in še šest bratov iz drugih provinc, ki so na kapitlju sodelovali kot gosti. V prvem delu je bilo poslušanje in ovrednotenje poročil o preteklem obdobju, osrednji del kapitlja pa je bil posvečen ustvarjanju »Provincialnega projekta«, dokumenta, ki bi postavil prioritete in način dela v prihodnosti province. Prav tako so na kapitlju odprli še teme vzgoje, navzočnosti v Boliviji, medprovincijsko solidarnost in možnosti odpiranja novih mest navzočnosti. V tretjem delu so bile volitve. Za novega provinciala so izbrali brata Huga Gonzala. Med zaključno evharistično daritvijo je vrhovni svetovalec brat Hugo prebral odlok vrhovnega predstojnika brata Maura o ustanovitvi Provincialne delegature Santa Cruz v Boliviji. Tako je »navzočnost« prerasla v »delegaturo«. Kmalu bo perujska provinca izbrala delegata in dva svetovalca delegature. Sedaj praznujejo desetletnico navzočnosti v Boliviji, kjer imajo tri samostane, dvanajst kapucinov, poleg Perujcev še Hrvat, brat Ivica. Upajo, da jim bo Gospod dal tudi novih domačih duhovnih poklicev. *Prevedel br. Gregor Rehar*

Krakow, »Frančiškova vas« na Svetovnem dnevu mladih ...

Šefica (The Boss, 2016)

Komedije z zelo »vročo« igralko Melliso McCarthy se v zadnjih letih snemajo kot po tekočem traku. In roko na srce, če so zgodbe še tako povprečne, ona film naredi smešen in gledljiv. Film Šefica je zgodba o čustveno nestabilni Michelle, ki je zaradi tega, ker je bila kot otrok sirota, z vztrajnostjo in zahrbtnimi igrami uspela priti na vrh priljubljenosti in bogastva. A kot se pokaže, vse pri njenih poslih ni bilo legalno, zato gre v zapor in izgubi, vse kar je imela. Tako po nekajmesečnem zaporu začne znova. Tokrat kot vodja skupine skavtinj, ki prodajajo piškote. In znova se strmo vzpenja po poti uspešnosti navzgor. A tokrat njeno neizprosno podjetniško srce omehča mlada skavtinja po imenu Rachel, ki glavno junakinjo razume kot del svoje družine, ki je Michelle nikoli ni imela. Film scensko ni ravno mojstrovina, toda če želimo lahko iz njega potegnemo pozitivno sporočilo. Z vztrajnostjo na eni strani in pozitivnostjo ter spoštovanjem na drugi strani nam lahko v življenju uspe, da smo tako finančno kot tudi čustveno uspešni in na tak način lahko v večji meri pomagamo tistim, ki tega ne zmorejo.

Matjaž Kosi

Kančevci

Oktober

- 1. oktober 2016 - DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 7. - 9. oktober 2016 - Svetopisemske duhovne vaje. Vodi: dr. Maksimiljan Matjaž
- 14. - 21. oktober 2016 - Teden zdravilnega posta. Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller - Wick)
- 21. - 28. oktober 2016 - Teden zdravilnega posta. Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller - Wick)
- 28. - 30. oktober 2016 - Z Marjanom Turnškom prebiramo pisma papeža Frančiška. Vodi: dr. Marjan Murnšek, upokojeni mariborski nadškof

November

- 4. - 6. november 2016 - Voditelji DMŽ – odmik. Vodi: br. Primož Kovač
- 11. - 13. november 2016 - Zakonska skupina, Sostro
- 12. november 2016 - DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 18. - 20. november 2016 - Svetopisemske figure. Vodita: br. Primož in Marjana Talian
- 25. - 27. november 2016 - Duhovne vaje z očeti vere. Vodi: br. Miran Špelič

December

- 3. december 2016 - DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 9. - 11. december 2016 - Logoterapevtski vikend. Vodi: Martin Lisec
- 29. december 2016 - 1. januar 2017 - : Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine

Podaj Mi Roko

Vipavski Križ

Srečanje bo v soboto, 22. oktobra 2016 ob 18h. Molitvena ura v cerkvi in sv. maša.

Maribor

Srečanje bo v četrtek, 27. oktobra 2016 ob 19h pri Frančiškanih.

Nazarje

Srečanje bo v soboto, 29. oktobra 2016, po večerni maši, ob 20h.

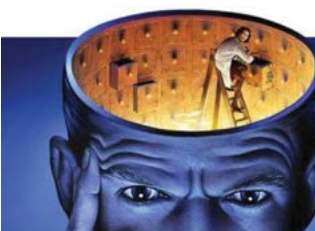
Duh Assisija - Lj. Vič

Srečanje bo v soboto, 5. novembra 2016 ob 10h na Viču. Naslov: In bil sem usmiljen z njimi. Čiščenje Najsvetejšega, predavanje p. Janeza Šamperla, pričevanja bratov kapucinov in družine Gorenc, predstavitev Antonovega doma, sv. maša. Frančiškova mladina bo imela svoj program.

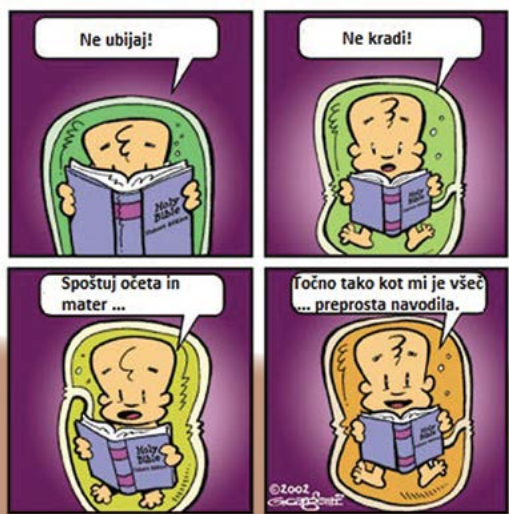
Ste vedeli, da ...

Z učenjem so neločljivo povezani možgani. In tukaj je nekaj čudovitih dejstev o njih.

- možgani tehtajo približno 2 % telesne teže, porabljajo pa 20 % skupne energije in kisika.
- so možgani sestavljeni iz 73 % vode – že dva procentna dehidracija vpliva na našo pozornost, spomin in druge miselne procese.
- lahko ura in pol potenja začasno skrči možgane za toliko kot eno leto staranja.
- nihče ne ve zagotovo, zadnje raziskave pa kažejo, da možgani vsebujejo okrog 86 bilijonov možganskih celic.
- vsaj nevron povezuje povprečno 40.000 sinaps.
- niso vse možganske celice enake, obstaja približno 10.000 vrst nevronov v možganih.
- imajo dojenčki tako velike glave, ker možgani rastejo izredno hitro. Možgani dvoletnika imajo že 80 % odrasle velikosti.
- predpostavlja se, da možgani na dan proizvedejo okrog 50.000 misli. Žal pa je pri mnogih ljudeh 70% misli negativnih.
- vsako sekundo v možganih poteče več kot 100.000 kemičnih reakcij.
- so bili možgani neandertalca 10% večji od homo sapiensa.
- te multitasking (opravljanje več stvari hkrati) ne dela bolj produktivnega – možgani namreč del ne opravljajo vzporedno, ampak hitro skačejo z enega na drugega.
- so se možganske celice sposobno požreti druga drugo za vir energije.

- ne glede na splošno teorijo, da alkohol uničuje možganske celice, temu ni tako. Alkohol »le« poškoduje konce nevronov.

Takih je oratorij podnevi, ponoči pa sklece

Veverica Gašper na drevesu za seflija

Kdo je močnejši? Mi!

Jezus bi rekel: »Gašper, hitro splezaj dol«

Kopanje, kot v starih časih

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru ...

Udobno se je tako peljati

Kapucini smo mednarodni in to nas bogati

Naravno okolje je brez primere najboljša šola za opazovanje in dožemanje lepote čudovitega vesoljstva, saj odpre duha za pravilno vrednotenje lepega, ki vsak dan leži pred našimi očmi. Robert Baden-Powel